

Reformace č. 45

Hospodina stále před oči si stavím... (Ž 16,8)

Myslíme-li často na Boha, naše srdce se po Něm roztouží. Izajáš ve 26. kapitole ve verši osm praví: „... naše duše touží po tvém jménu, chce si připomínat tebe.“ A v devátém verši říká: „Má duše v noci po tobě touží, můj duch ve mně za úsvitu tebe hledá.“ Láska nutí naši duši k úvahám a úvahy k modlitbě. Úvaha je modlitba ve zlaté minci a modlitba je ruda, jež se brzy roztaví a změní se ve svaté přání. Jako z těžkého mraku se brzy spustí oběť, jako mince brzy se změní, přijde-li do styku s ohněm, tak i duše, která se zabývá úvahami, nejsnáze se modlí.

William Gurnall (1616-1679)

OBSAH

Dokonalý Beránek (1Pt 1,19).....	3
Bůh tak miloval... (J 3,16-21).....	7
Povzbuzování a usvědčování (Tt 1,9) III.....	12
Trůn milosti (Žd 4,14-16)	18
Brexit.....	32
... z veliké lásky, jíž si nás zamiloval (Ef 5,4)	37
Přehodnocení reformace.....	53
Vzhůru k nebesům (21)	60

DOKONALÝ BERÁNEK (1Pt 1,19)

Pavel Borovanský

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- *On jako beránek bez vady a bez poskvrny... (1Pt 1,19)*

Víme, že hněv Boží je namířen z nebe proti každému bezbožníkovi (Ř 1,18). Všichni lidé jsou pod Božím hněvem jako potomci prvního Adama. Platilo to i o nás. Narodili jsme pod vládou hříchu, zapečetění zhoubou a smrtí! Přišli jsme na svět jako otroci marnosti, hříšně prohnili, parodie života. Ano, tento svět, jenž ve zlém leží (1J 5,19b), a jehož jedinou jistotou je smrt a zkáza je skutečnou parodií života. Čím jiným by také mohl být, když vše se rodí jen proto, aby to bylo pohlceno smrtí. Mnozí namítnou, ale vždyť život se znovu a znovu rodí! Ano díky milosti Boží v Kristu Ježíši je svět udržován, ale konečné slovo má a bude mít ve věci padlého stvoření smrt. Hříšná, zvrácená podstata stvoření žene svět do zhouby (2Pt 1,4).

To je stav světa, který vládl i každému z nás. Určoval naše směřování, i náš cíl, totiž zhoubu. Ale my jsme byli zachráněni, vykoupeni z tohoto nebytí. Ne tím, co je drahé v očích tohoto světa, drahé, přestože je to pomíjivé. Nebyla za nás zaplácena hodnota marnosti. Syn Boží dal sám sebe za nás! Syn Boží, Petrem nazývaný jako obětní beránek bez vady a bez poskvrny.

S obětním beránkem se na stránkách Písma svatého setkáváme často. Víme také, že bez vylití krve není odpuštění hříchů (Žd 9,22).

V Genesis 3,21 čteme, že „Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je“. Lidský hřích byl zaplacen krví zvířat, jejichž kůže přikryla nahotu Adama a Evy. **Ano musel zemřít nějaký majitel kůže, ze které Hospodin učinil suknice!** Bůh zde poprvé ukazuje svoji dobrotu a své milosrdenství. Odpouští hřích a přikrývá duchovní nahotu (nouzi) prvních lidí. Poodhaluje zde poprvé svůj svrchovaný plán spasení. I způsob jakým to učiní. O něco dále je potom záznam další oběti:

- *Abraham vzal dříví k oběti zápalné a vložil je na svého syna Izáka; sám vzal oheň a obětní nůž. A šli oba pospolu. Tu Izák svého otce Abrahama oslovil: „Otče!“ Ten odvětil: „Copak, můj synu?“ Izák se otázal: „Hle, oheň a dříví je zde. Kde však je beránek k zápalné oběti?“ Nato Abraham řekl: „Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné.“ A šli oba spolu dál. (Gn 22,6-8)*

Biblický záznam o síle Abrahamovy víry, kdy jde poslušně obětovat svého syna, je dalším poodhalením Božího svrchovaného plánu. Vidíme zde otce, který je připraven obětovat svého milovaného syna. Také se ale dovídáme velmi důležitou informaci, která zní: Bůh si sám vyhlédne beránka k oběti!

- *Budete mít beránka bez vady, ročního samce. Vezmete jej z ovcí nebo z koz. Budete jej opatrovat až do čtrnáctého dne tohoto měsíce. Navečer bude celé shromáždění izraelské pospolitosti beránky zabíjet.*

Pak vezmou trochu krve a potrou jí obě veřeje i nadpraží u domů, v nichž jej budou jíst. (Ex 12,5-7)

Exodus 12 ukazuje, že Beránkova smrt přináší záchranu před zhoubcem a jeho krev je znamením smlouvy mezi vyvoleným, zachráněným lidem a Bohem.

Dále v Písmu najdeme pasáž o služebníkovi, který bude mít úspěch, **zvedne se, povznese a vysoko se vyvýší!!** Ne ale tak, jak by to očekával svět, bude to jiné vyvýšení a oslavení. Služebník pokropí mnohé pronárody krví, svou krví! Mocní králové země před ním oněmí, neboť uslyší o tajemství skrytém od počátku a pochopí moudrost Boží (1 K 2,6–7)! Vyvýšení předpověděného služebníka nebude tím vyvýšením, po kterém by kdokoli toužil.

- *Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; **jako beránek vedený na porážku**, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel. (Iz 53,5-7)*

Kdo to mohl učinit? **O kom celé Písmo svědčí!** Kdo mohl dát za nás tolik, aby byla uspokojena spravedlnost Boží? Kdo má kvalitu oběti schopné zaplatit za zvrácené hříšníky? Je jen jeden Beránek, který je toho schopen: Kristus Ježíš! Dokonalý, bez vady a poskvrny. Muž dokonalé lásky, který miloval Otce i nás a proto naplnil Otcovu vůli do krajnosti!

Zemřel místo nás! Dokonalý v lásce, víře, poslušnosti. Dokonalý v celém svém způsobu života.

- *On hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest. (1Pt 2,22)*

Tento dokonalý muž, muž bolesti, jenž nesl na svých bedrech hřích světa, Beránek Boží, ten obětovaný, byl k tomu určen ještě dříve, než byl svět. Mohl to být pouze a jedině On! Beránek, který je schopen uspokojit Boží spravedlnost a svatost musí být sám spravedlivý a svatý ze své podstaty, z hloubi svého charakteru. Kdo je takový? Jen Bůh je takový. Proto byl předem určen před stvořením světa právě a jen Boží Syn, aby se stal člověkem a obětoval sám sebe pro nás! Není žádného jiného beránka, který by splňoval charakteristiku: Bez vady a bez poskvrny! Ten Jediný možný byl k tomu vybrán dříve, než počal stvořený svět.

- *...byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu. (1Pt 1,20-21)*

BŮH TAK MILOVAL... (J 3,16-21)

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Z výkladu Janova evangelia

„Neboť Bůh tak miloval svět, že syna svého jediného dal, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16). Kristus se právě zmínil o své smrti a potvrdil, že kříž byl nepostradatelnou nezbytností, nebylo to, že „Syn člověka bude vyvýšen“, ale „Syn člověka musí být vyvýšen.“ Neexistovala jiná možnost. Pokud se mělo dostat požadavkům Božího trůnu, pokud mělo být nárokům zákona učiněno za dost, jestliže měl být hřích odstraněn, mohlo se to stát jen prostřednictvím Toho bez hříchu, který byl potrestán místo těch, kdo měli být zachráněni. Boží spravedlnost vyžadovala toto: Syn člověka musí být vyvýšen.

Ale Kristův kříž je víc než jen projev Boží spravedlnosti; je zde také projevení Jeho podivuhodné lásky. Verš 16 vysvětluje verš 14, jak naznačuje jeho první slovo. Verš 16 nás uvádí zpátky k základu všeho. Veliká Oběť byla poskytnuta Láskou. Kristus byl darem Boží lásky. Toto najednou vyvrací omyl, ke kterému došly určité kruhy, totiž že Kristus zemřel, aby tak byl Bůh pohnut k lítosti a zachránil lidi. Pravý opak je pravdou. Kristus zemřel, protože Bůh miloval lidi, a byl rozhodnut zachránit ty, kdo věří. Kristova smrt byla nejvyšším projevem Boží lásky.

Bylo nemožné, aby se mezi Osobami božství objevila nějaká neshoda ohledně záchrany lidí. Vůle Božství je a nutně musí být jednotná. Vykoupení nebylo příčinou, ale výsledkem Boží lásky. „V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ (1. Janův 4,9-10). Z jakého jiného zdroje by mohlo vzejít vydání Krista k záchraně lidí, ne-li z LÁSKY - čisté svrchované vlídnosti!

Boží láska! Jak je to požehnané srdcím věřících, neboť jen věřící to mohou ocenit, a jen oni, i když velmi nedokonale. Je třeba si všimnout, že zde v Janovi 3,16 je řečeno sedm věcí o Boží lásce. Zaprvé, míra Jeho lásky - „Bůh tak miloval.“ Ne že Bůh miluje, ale „miloval“. Že nás miluje teď, když jsme Jeho dětmi, do určité míry chápeme, ale že nás miloval předtím, než jsme se stali Jeho dětmi, překonává naše porozumění. On nás však miloval. „Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Řím 5,8). A znovu: „Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství.“ (Jer 31,3). Zadruhé, velikost Jeho lásky - „Bůh tak miloval.“ Nikdo nemůže definovat nebo změřit to malé slůvko „tak“. Jsou rozměry šířky, délky, hloubky a výšky Jeho podivuhodné lásky, které nikdo nemůže změřit. Zatřetí, dosah Boží lásky: „Bůh tak miloval svět.“ Nebyla omezená jen na úzkou hranici Palestiny, ale proudila i k hříšníkům z pohanů. Začtvrté, přirozenost Boží lásky: „Bůh tak miloval svět, že dal.“ Láska, opravdová láska vždy hledá nejvyšší zájem ostatních. Láska je nesobecká, dává. Zapáté, obětní charakter Boží lásky - „dal

svého jediného Syna“. Bůh neušetřil svého Nejlepšího. Dobrovolně vydal Krista, dokonce na smrt na kříži. Zašesté, plán Jeho lásky - „aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul.“ Mnozí zemřeli v pustině od hadího uštknutí - a mnozí z Adamova rodu budou trpět věčnou smrtí v ohnivém jezeře. Ale Bůh měl v úmyslu mít lid, který „nezahyne“. Kdo jsou tito lidé, je zjevné jejich „vírou“ v Božího Syna. Zasedmé, dobrodiní Boží lásky - „ale měl věčný život.“ To je to, co Bůh uděluje každému Svému. Nemusíme snad zvolat spolu s apoštolem: „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval“ (1J 3,1)? Milý křesťanský čtenáři, pochybuješ-li někdy o Boží lásce, jdi zpět ke kříži a pohleď, jak vydal na krutou smrt svého „jediného Syna“.

„Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen“ (J 3,17). Tento verš rozvádí dobročinnou přirozenost a záměr Boží lásky. Nesobecká ve svém charakteru - neboť láska „nehledá svých věcí“ - žádá dobro pro ty, ke kterým proudí. Když Bůh poslal svého Syna, nebylo to, aby „odsoudil svět“, jak bychom mohli očekávat. Všechny důvody ukazovaly k odsouzení světa. Pohané byli v ještě horším stavu než Židé. Vně malé země Palestiny zmizelo poznání pravého a živého Boha, bylo blízko úplného vymizení ze země. A tam, kde není Bůh znám a milován, neexistuje láska člověka k jeho bližním. V každém pohanském národě bujely modloslužba a nemorálnost. Je třeba si přečíst druhou polovinu Římanům 1, abychom žasli, že Bůh nesmetl zemi koštětem zhouby. Ale ne, On měl jiné plány, milostivé plány. Bůh poslal svého Syna na svět, aby „svět byl skrze Něj spasen“. Je třeba si všimnout, že slova „aby byl“ nevyjadřují nejistotu. Naopak prohlašují záměr Boha v

poslání Jeho Syna. V obecné mluvě slova „aby byl“ značí eventualitu. Je to další doklad toho, jak je zásadně důležité nedbat na lidské slovníky a způsoby, jakým užívají slova, a obrátit se na konkordanci, abychom viděli, jak sám Duch svatý každé slovo v Písmu používá. Slova „aby byl“ - jakožto část slovesa - vyjadřují plán. Když je nám řečeno, že Bůh poslal svého Syna na svět, aby skrze Něj „svět byl spasen“, znamená to, že „skrze Něj svět bude spasen“. Pro jiné příklady odkazujeme čtenáře na 1. Petrův 3,18 - „aby nás přivedl k Bohu“ nevyjadřuje žádnou nejistotu, ale říká o cíli, který má být dosažen. Pro další případy viz Galatským 4,5; Titus 2,14; 2. Petrův 1,4, atd.

„Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“ (Jan 3,18). „Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Římanům 8,1), protože Kristus byl odsouzen za ně - „na něho *dolehla* kázeň *pro* náš pokoj“ (ČSP). Ale nevěřící „... již je odsouzen.“ Svou přirozeností jsou „dětmi hněvu“. (Ef 2,3), nejen zkaženosti. On vstupuje na tento svět a má na sobě prokletí Boha, který nenávidí hřích. Když slyší evangelium a nepřijímá Krista, přivádí na sebe nové a zesílené odsouzení skrze svoji nevíru. Jak jasně to dokazuje, že hříšník je zodpovědný za svoji nevíru!

„Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.“ (Jan 3,19). Zde je příčina lidské nevíry - miluje tmu, a proto nenávidí světlo. Jaký důkaz jeho zkaženosti! Není to jen to, že lidé jsou ve tmě, ale oni tmu milují - dávají přednost nevědomosti, omylu, pověrčivosti před světlem pravdy. A důvodem, proč milují tmu a nenávidí světlo, je, že jejich skutky jsou zlé.

„Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“ (J 3,20-21). Zde je závěrečná zkouška. „Každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu“ a proč? - „aby jeho skutky nevyšly najevo.“ Proto lidé odmítají číst Písmo. Boží Slovo by je odsoudilo. Na druhé straně, „kdo činí pravdu“, což je popisem charakteristiky každého věřícího, „přichází ke světlu“ – všimněte si nedokonavého vidu – přichází znovu a znovu ke světlu Božího Slova. A kvůli čemu? Aby se učil o Božím smýšlení, aby přestal dělat věci, které Ho netěší, a věnoval se těm, které jsou v Jeho očích přijatelné. Nebylo toto posledním Kristovým slovem k Nikodémovi, určeným jeho svědomí? Tento vůdce Židů přišel k Ježíši „v noci“, jako kdyby jeho skutky nesnesly světlo!

POVZBUZOVÁNÍ A USVĚDČOVÁNÍ (Tt 1,9) III.

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- *[Starší, biskup má být] pevný ve slovech pravé nauky, aby byl schopen jak povzbuzovat ve zdravém učení, tak usvědčovat odpůrce. (Tt 1,9)*

Co to znamená „povzbuzovat ve zdravém učení“? Můžeme tomu rozumět ve smyslu prostředí – povzbuzovat v prostředí, v kontextu, v tom všem, co obnáší zdravé učení. Můžeme tomu také rozumět ve smyslu prostředku – povzbuzovat čím, jak: zdravým učení. Myslím, že uděláme dobře, když tomu budeme rozumět v obojím slova smyslu. Zdravé učení musí tvořit jak prostředí, rámec, v němž se pohybujeme, tak musí být prostředkem, který používáme. Ale musíme se tady zastavit u slova povzbuzovat. To slovo má totiž dva různé – skoro protichůdně vypadající – aspekty.

Povzbuzovat ve smyslu útěchy

Máme se povzbuzovat jako ti, kdo jsou na dlouhé cestě k vytouženému cíli a potřebují dodat sílu.

- *Nezanedbávejme své společné shromažďování, jak mají někteří ve zvyku, nýbrž **povzbuzujme se**, a to tím více, čím více vidíte, že se ten den přibližuje. (Žd 10,25 ČSP)*

(E) zde má slovo napomínat. Je tam totéž slovo, jak je zde v Titovi 1,9.

Často umdléváme pod tíhou boje s hříchem, jsme unavení, jsme zdrcení, když vidíme, jak se rozmáhá hřích a nepravost ve společnosti kolem nás, jak se rozmáhá v rodinách, často v naší vlastní, jak ničí Kristovu církev. Jsme z toho zoufalí a mnohdy nevíme, kam se obrátit a co dělat. Potřebujeme povzbuzení – a to povzbuzení zdravým učením, povzbuzení Božím slovem. To je něco, co potřebujeme úplně všichni, a úplně všichni to také máme dělat – všichni jsme k tomu Bohem povoláni:

- *Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději. ... Jsem přesvědčen také já o vás, bratří moji, že i vy jste plni dobroty, naplnění veškerým poznáním, takže sami můžete ukazovat cestu jeden druhému. (Ř 15,4.14)*

Každý křesťan může ukazovat cestu druhým ve zdravém učení a každý křesťan by to dělat měl. Pro starší církve je to povinnost – je to popis jejich práce. Toto je nejkrásnější a nejjednodušší část práce starších – povzbuzovat ve zdravém učení. Ale slovo povzbuzovat má ještě druhý aspekt, který už jsem zmínil:

Povzbuzovat ve smyslu nápravy

Jedná se o napomínání. Napomínání bratří a sester v Kristu když se dopouštějí hříchu. Toto už není tak krásná nebo spíš tak jednoduchá část práce starších, protože to znamená, že starší musí být odvážný a pevný muž. Musí být také laskavý, protože napomínání se musí vždy dít v lásce. Ale přes obtížnost napomínání je i toto krásná práce na Boží vinici,

protože Bůh nám dává vidět, jak jsou mnozí skrze napomínání Božím slovem obnoveni a přitaženi zpátky ke Kristu. Jak se jejich láska znovu rozhoří a jejich víra a horlivost pro Pána znovu rozkveté.

- *Bratří moji, zbloudí-li kdo od pravdy a druhý ho přivede nazpět, vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů. (Jk 5,19-20)*

To jsou slova řečená křesťanům, do církve. Znovu tak vidíme, že to je úkol každého křesťana – a tohle skutečně ukazuje, co to znamená žít ve společenství. A opět – pro staršího je to povinnost. Pokud starší nedělá takovou práci, proviňuje se proti tomu, kdo ho povolal k této krásné službě i proti Božímu lidu, který mu byl svěřen. Takový člověk by neměl být starším a neměl by vést Boží lid. To je povzbuzování ve zdravém učení – a před námi je poslední věc:

Usvědčování odpůrců

Toto je skoro nejtěžší díl práce Božích služebníků. Toto je duchovní boj. Řekl jsem, že toto je kámen úrazu současné církve. A je to tak. Odpůrci zde jsou – ne, že ne. Falešní učitelé, lidé, co se vydávají za apoštoly nebo proroky. I sem do Kladna takoví lidé jezdí a učí v některých církvích. A není, kdo by je usvědčil. Proč to tak je? Jsou nejméně tři důvody: **1.** V církvích nejsou starší ustanoveni podle normy Božího slova. **2.** Nikdo pořádně neví, co je to zdravé učení a možná ani nechce vědět, protože by to mohlo přinést do jeho života problémy. **3.** Je to těžká práce a duchovní boj.

Kdo jsou odpůrci?

Už jsem zmínil falešné učitele – učí, co se nepatří. Podívejte se do v 10-11:

- *Je mnoho těch, kteří se nepodřizují, vedou prázdné řeči a svádějí lidi: jsou to hlavně ti, kteří lpí na obřízce. Těm je třeba zavřít ústa. (Tt 1,10-11)*

Tady je shrnuto několik skupin odpůrců na jednu hromadu – všechno, co čtete v desátém verši, můžeme zahrnout pod význam slova odpůrci. Jsou to lidé, kteří se nepodřizují, vzpurní, nepoddajní. Jako Diotrefés (3 J 9-10). Takoví lidé vedou prázdné řeči a svádějí lidi. Je třeba je umlčet – zdravým učením. A pokud nezmlknou, a dál svádějí lidi, tak Pavel říká:

- *Sektáře jednou nebo dvakrát napomeň a pak se ho zřekni; je jasné, že takový člověk je převrácený, hřeší, a tak sám nad sebou vynáší soud. (Tt 3,10-11)*

Jinou skupinou lidí jsou ti, kdo vzdorovitě odporují evangeliu. Takový byl kovář Alexandr: Velmi se stavěl proti Pavlovým slovům, takže Pavel říká Timoteovi, aby se mu vyhnul (2 Tm 4,14-15). Dnes bychom mezi takové lidi zařadili militantní ateisty, evolucionisty, pronásledovatele křesťanů z řad jiných náboženství – muslimů, hidnuistů, buddhistů nebo jiných. Starší musí umět s takovými lidmi jednat.

Co znamená usvědčovat?

Slovo, které tady apoštol Pavel použil, má širokou škálu významů a znamená usvědčit, napomenout, kárat, potrestat, odhalit, vynést

na světlo. To jde úplně ruku v ruce s tím, co to znamená zdravé učení – učení Božího slova, které odhaluje, usvědčuje, kárá, napomíná (Žd 4,12-13).

Jak by mělo takové usvědčování vypadat? Podívejme se do Písma:

- *Služebník Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce. Snad jim dá Bůh, že se obrátí, poznají pravdu a vzpamatují se z ďáblových nástrah, do kterých se dali polapit, když podlehli jeho vůli. (2Tm 2,24-26)*

Tady je celá řada charakteristik. Nemá se hádat, ale má být laskavý – podívejte se do Tt 3,2:

- *Ať nikoho nepomlouvají, ať se nepřou, jsou mírní a vždycky se ke všem chovají vlídně. (Tt 3,2)*

Má vlídně poučovat odpůrce. Všimněte si toho důrazu na pokoj, vlídnost, trpělivost, laskavost. Nejde totiž o to vyhrát ve slovní potyčce, nejde o to prokázat svou inteligenci, nejde o to být nejlepším řečníkem. O co jde?

Především jde o to oslavit Boha. Jsme Jeho vyslanci. On má moc způsobit, že se někdo obrátí, pozná pravdu a vzpamatuje se z ďáblových nástrah. Ale aby poznal pravdu, tak je třeba zvěstovat pravdu Božího slova, zdravé učení. Bez zdravého učení to prostě nepůjde.

Víte, jde o duše ztracených, jde o hříšníky, jak jsme byli my. Možná se nyní rouhají, možná vzdorují Bohu, možná plánují zlé věci, jsou to odpůrci, ale lidským hněvem spravedlnost Boží neprosadíš (Jk 1,20). Nejde o nás, moji milí, jde o záchranu lidských duší!

Možná i mezi námi sedí dnes někdo, kdo vzdoruje Bohu. Prosím vás, pohledte na Krista. Jako Boží beránek šel na kříž. Proč? Kvůli našim hříchům, aby usmířil Boží hněv namířený proti nám. Aby svou krví smazal naše viny. To je Boží milost udělená hříšníkům. To je Boží milost, která přináší spásu.

- *On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Tt 2,14)*

TRŮN MILOSTI (ŽD 4,14-16)

Steven Cole

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Všichni křesťané se potýkají s problémy ve dvou klíčových oblastech, se kterými stojí a padá náš křesťanský život: vytrvání ve zkouškách a modlitba. Jak víte, tyto dvě věci spolu souvisí.

Živý modlitební život je pro to, abychom ve zkouškách obstáli, nezbytný. Neschopnost přestát zkoušky je typická pro semeno na skalnaté půdě. Podle Ježíše toto semeno představuje ty, kdo „slyší slovo a hned je s radostí přijímají. Nemají však v sobě kořen a jsou nestálí; když pak přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadají“ (Mk 4,17). Vytrvalost je jednou ze známek pravé spásné víry (Žd 3,6).

Modlitba je přísunovou cestou, která nás ve válce spojuje s Bohem. V modlitbě k nám plyne jeho štědrá milost, která nás udržuje schopné boje. Protože je modlitba tak životně důležitá, snaží se nepřítel tuto zásobovací trasu přerušit. Když trpíme, nepřítel nám často našeptává: „Bohu na tobě nezáleží a neodpoví ti. Proč ztrácet čas zbytečnými modlitbami?“ Člověk snadno ztratí chuť a přestane se modlit, ale tím se odřízne právě od té pomoci, kterou potřebuje!

Náš dnešní text je jedním z nejvíce povzbuzujících oddílů Bible, pokud jde o modlitbu a vytrvalost. První čtenáři Listu Židům byli kvůli

pronásledování v pokušení opustit křesťanskou víru a vrátit se k judaismu. Autor je právě obšírně napomínal pomocí odstrašujícího příkladu Izraelců na poušti, kteří pro svou nevíru a neposlušnost do Božího odpočínutí (symbol spasení) nevstoupili. Proto musíme pilně pracovat, abychom do tohoto odpočínutí vstoupili. Pokud na Boží slovo reagujeme vírou a poslušností, odhalí náš hřích a ukáže nám jeho cesty. Je hloupé myslet si, že bychom svůj hřích mohli před Bohem skrýt, protože před jeho zrakem je všechno nahé a odhalené (4,12-13).

Martin Luther k našemu textu poznamenal: „Nejprve nás apoštol vystrašil, nyní nás utěšuje. Nejprve nám do rány nalil víno, nyní do ní lije olej.“ (Philip Hughes: *Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 169.) Autor ukazuje, že bychom se neměli pokoušet se svým hříchem skrývat, ale raději bychom s ním měli jít za naším soucitným veleknězem Ježíšem, v němž máme přístup k Božímu trůnu. Pro ty, kdo jsou v Kristu, tento trůn není místem děsu, ale trůnem milosti!

Protože je Ježíš náš soucitný velekněz, musíme vytrvat a musíme se modlit.

V tomto textu jsou dva příkazy: vytrvat („držme se toho, co vyznáváme“, 4,14) a modlit se („přístupme směle“, 4,16). Oba vycházejí z určité pravdy o tom, kým je Ježíš: protože je Ježíš náš veliký velekněz, Boží Syn, „který prošel nebesy“ (KMS), musíme se držet svého vyznání, a protože je Ježíš velekněz, který má soucit s našimi slabostmi, měli bychom si vždy, když to potřebujeme, přijít pro pomoc k trůnu milosti.

Jak jeho vyvýšení po pravici Božího trůnu, tak jeho lidství jsou tedy zásadními prvky jeho jedinečné schopnosti působit jako náš velekněz.

Chceme-li vytrvat ve zkouškách a v modlitbě přijímat jeho pomoc, musíme rozumět, kým je.

Protože je Ježíš náš veliký velekněz, který prošel nebesy, musíme vytrvat (4, 14).

Autor nám říká, kdo Ježíš je, a jaká by měla být naše reakce.

A. Ježíš je náš veliký velekněz, který prošel nebesy.

Ježíšova velikost se zde projevuje ve dvou směrech:

1) Ježíš je veliký ve svém postavení velekněze po Boží pravici.

My si jen s obtížemi představujeme, co to znamená velekněz, ale pro Židy to byla velmi důležitá funkce. Prvním veleknězem byl Mojžíšův bratr Áron. Byl prostředníkem mezi lidem a Bohem. Spolu s ostatními kněžími přinášel za lid oběti. Museli dodržovat přesný postup podle podrobných instrukcí, které jim Bůh dal. Každá odchylka či inovace znamenala okamžitou smrt, jak zjistili Áronovi synové Nádab a Abíhú, když přinesli na oltář „cizí oheň“ (Lv 10,1-3).

Jednou ročně, na den smíření, vstupoval velekněz sám do svatyně svatých, aby přinesl oběť smíření za hříchy národa. Kdyby tam šel někdy jindy nebo kdyby nedodržel předpisy, zemřel by (Lv 16). Tam, v Boží přítomnosti, vylil na slitovnici obětní krev. Když se živý a zdravý vrátil ven, lidé si zhluboka oddechli, protože to znamenalo, že Bůh přijal oběť za jejich hříchy na další rok.

Ježíš není prostě další velekněz z Áronovy linie. Je naším velikým veleknězem podle Melchisedechova řádu (Žd 5,6). Nevstoupil do svatyně svatých v chrámu, ale (ve svém nanebevstoupení) prošel nebesy až do Boží přítomnosti. Židé si pod prvním nebem představovali denní oblohu, pod druhým hvězdy, a pod třetím Boží přítomnost (2K 12,2). Jestli měl autor na mysli tato tři nebe, nebo jestli množné číslo používá prostě proto, že hebrejšтина „nebesa“ v jednotném čísle nezná, tím si nemůžeme být jisti.

Jde mu však o to, že náš veliký velekněz Ježíš není velekněz jako každý jiný lidský velekněz. Vstoupil do samotné přítomnosti Boží. Otec mu řekl: „Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám“ (Ž 110,1; Žd 1,13). Žádný pozemský velekněz by si nedovolil se ve svatyni svatých *posadit!* Všichni zůstávali stát. Ale Ježíš *sedí* po pravici Božího trůnu, protože už jednou provždy přinesl oběť smíření za naše hříchy (Žd 10,12). Ježíš je tedy veliký velekněz, který je ve své kategorii úplně sám, vzhledem ke svému věčnému kněžství podle Melchisedechova řádu (což autor blíže vysvětlí v dalších kapitolách).

2) Ježíš je veliký ve své osobě vtěleného Boha.

Jeho lidské jméno „Ježíš“ upozorňuje na plné lidství Spasitele (2,17). Kdyby nebyl plně člověkem, nemohl by přinést oběť smíření za naše hříchy. Je ale také „Syn Boží“, čímž je vyjádřeno jeho božství (J 5,18). Jak řekl biskup Moule: „Spasitel, který není tak docela Bohem, je most, jehož vzdálenější konec je pobořený.“ To, že Ježíš je plně Bohem, ukázal autor v

první kapitole. Ježíš je tedy jedinečný a veliký jednak ve svém postavení velekněze, jednak ve své osobě vtěleného Boha. A proto...

Musíme vytrvat.

Slova „držme se toho, co vyznáváme“ naznačují, že jsme v nebezpečí a nesmíme se dát. (B. F. Westcott: *The Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 106.) Představte si někoho, kdo se drží, aby spasil holý život, když se řítí na voru běsnícími peřejemi Grand Canyonu. „Drž se pevně!“

„Vyznávat“ neznamena jen soukromě přijímat základní články víry (zde hlavně učení o Ježíšově božství a lidství), ale také tyto pravdy veřejně dosvědčit, i když nám třeba hrozí pronásledování. V tomto smyslu vyznáváme víru přijetím křtu, ale když nastane pronásledování, je toto vyznání podrobena zkoušce. Jsme pouze věřící do krásného počasí, kteří Pána zapřou, jakmile nás víra začne něco stát, anebo vytrváme třeba až k smrti, protože víme, komu jsme uvěřili?

J. C. Ryle zaznamenává: „Když byl John Rogers, první mučedník za královny Marie, veden k upálení na Smithfieldu, byl podle zprávy francouzského vyslance tak veselý a dobře naladěný, jako kdyby se měl ženit.“ (J. C. Ryle: *Home Truths* [Triangle Press], sv. 1., s. 64.)

I když v takové chvíli se neobejdeme bez Boží zvláštní milosti, těžko si v pronásledování povedeme dobře, jestliže reptáme a opouštíme Boha, kdykoli nás potkají menší zkoušky.

Pavel říká, že máme zkoušky nejen snášet, ale dokonce je snášet s velkou radostí (Ř 5,3). A proto, kdykoli nás Ježíš vede obtížnými zkouškami, držme se pevně svého vyznání víry v něj. On je náš veliký

velekněz, Bůh v lidském těle, který nyní sedí „po pravici Božího majestátu na výsostech“ (Žd 1,3).

Protože je Ježíš náš soucitný, ale bezhříšný velekněz, musíme se vždy, když to potřebujeme, modlit (4, 15-16).

Ježíš je náš soucitný velekněz.

Autor používá dvojí zápor: „Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi...“ Možná očekával námitku: „Právě jsi řekl, že Ježíš je veliký velekněz, který prošel nebesy. Jak může někdo někde za nebesy chápat mě s mými problémy?“ Autor odpovídá: „Ne, Ježíš není zbavený soucitu. On tvé nejhlubší pocity chápe.“

Všichni potřebujeme někoho, kdo bude mít soucit s našimi problémy a slabostmi, aniž by nás odsoudil. Někdy je to všechno, co potřebujeme, abychom vydrželi: prostě vědět, že někdo jiný chápe, čím procházíme. Četl jsem příběh o chlapci, který si všiml nápisu: „Štěňata na prodej.“ „Pane, prosím vás, za kolik prodáváte ta štěňata?“ zeptal se. „Za pětadvacet dolarů, mládenče.“ Chlapec posmutněl. „No, ale mohl bych se na ně stejně podívat, prosím?“ Majitel hvízdal a zpoza rohu příběhla fenka a za ní čtyři roztomilá štěňátka. Vrtěla ocásky a vesele hafala. Za chvíli se objevilo ještě jedno. Zadní nožičku táhlo za sebou. „Copak s ním je?“ zeptal se chlapec. „Kulhá,“ řekl muž. „Doktor na rentgenu našel, že nemá jamku v kyčelním kloubu, chudinka. Nikdy se to nedá do pořádku.“ K jeho překvapení chlapec řekl: „Tohle štěně bych chtěl, pane. Mohl bych vám platit něco málo každý týden?“ „Ty jsi mě asi špatně pochopil,

hochu. Tohle štěně nebude nikdy běhat, dokonce ani správně chodit. Bude mrzáček navždycky, víš? Proč bys měl chtít právě takové štěně?“ Chlapec se sehnul, vyhrnul si nohavici a pod ní se ukázala ortopedická dlahu. „Já taky nechodím nijak zvlášť dobře,“ usmál se. Podíval se na štěně a pokračoval: „Potřebuje někoho, kdo by ho měl rád a rozuměl mu. Být mrzáček není žádná legrace.“ „Vidím, že u tebe bude v dobrých rukou,“ řekl majitel. „Můžeš si ho vzít. Dám ti ho zadarmo.“

To je jen nedokonalá ilustrace toho, jak náš Spasitel cítí s námi v naší situaci. Protože se stal člověkem a prošel si vším utrpením, které potkává nás, má soucit s našimi slabostmi. Během jeho pozemské služby se to projevilo mnohokrát. A když vystoupil na nebesa, ani pak z jeho lidství nic nebylo. Máme velekněze, který je svrchovaně soucitný a přitom sedí po pravici Boží!

Ježíš je náš bezhříšný velekněz.

Ježíš „na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu“. Na první pohled bychom si mohli myslet, že je-li Ježíš bez hříchu, nebude s námi mít soucit a bude od nás vzdálený, protože my všichni jsme zhřešili mnohokrát. Jiný hříšník by se snad moje selhání dokázal pochopit spíš. Jak ale poukázal Charles Spurgeon (*The Tenderness of Jesus* [Ages Software], kázání č. 2148, s. 407, zdůraznil Spurgeon), není to pravda: ... nepředstavujte si, že by k vám Pán Ježíš snad mohl být o něco laskavější, kdyby byl býval zhřešil; *hřích totiž vždycky zatvrzuje*. Kdyby Boží Kristus mohl zhřešit, soucit v jeho povaze

by již nebyl dokonalý. Aby člověk dokázal odložit své zájmy zcela stranou a cítit se slabostmi druhých, musí být jeho srdce dokonalé.

Jiní namítají, že pokud Ježíš nezhřešil, znamená to, že nebyl pokoušen do té míry, do jaké jsme pokoušeni my. Mnozí lidé ale ukázali, že to tak není. Ten, kdo odolává až do konce, pozná sílu pokušení lépe než ten, kdo se hříchu poddá dříve.

Když se tu říká, že Ježíš byl ve všem pokoušen tak jako my, neznamená to každé myslitelné pokušení; to by nebylo možné. Ježíš také na rozdíl od nás nebyl pokoušen hříchem, který by v něm přebýval. V tomto ohledu se podobal Adamovi a Evě před pádem. Pokušení muselo k Ježíši přijít zvenčí, ne zevnitř.

Ježíš ale poznal pokušení všeho druhu. Věděl, jaké to je mít hlad, mít žízeň, být unavený. Vytrpěl si strašlivou agónii tělesného mučení, když byl souzen a ukřižován. Znal výsměch, nedůvěru, očerňování i zradu přátel. Od začátku až do samého konce Ježíšovy služby satan soustředil všechny své síly zla a temné strategie, aby se pokusil donutit Ježíše k hříchu. Nikdy ale neuspěl. Ježíš neustále poslouchal Otce.

Verš 15 nastoluje otázku: „Bylo možné, aby Ježíš zhřešil?“ Odpovídat na ni musíme opatrně. (Vycházím zde z knihy Wayne Grudema *Systematic Theology* [Zondervan], s. 537-539.) Písmo jasně tvrdí, že Ježíš nikdy nezhřešil (Židům 7:26; 1. list Petrův 1:19; 2:22).

Tvrdí také, že jeho pokušení byla skutečná, ne jenom „jako“. A dále tvrdí: „Bůh nemůže být pokoušen ke zlému...“ (List Jakubův 1:13). Když byl Ježíš plně Bohem, tak jak mohl být *skutečně* pokoušen, natož zhřešit?

Zde se noříme do tajemství toho, jak může být někdo zároveň plně Bohem i plně člověkem, což Písmo jasně říká o Ježíši.

Protože Ježíš je jediná *osoba* ve dvou podstatách a protože hřích se týká celé osoby, Ježíš v tomto smyslu zhřešit *nemohl*, jinak by přestal být Bohem. Zůstává však otázka: „Jak tedy mohla být Ježíšova pokušení skutečná?“ Odpověď je nejspíš taková, že Ježíš čelil každému pokušení k hříchu ne svou božskou mocí, ale ve své lidské podstatě tím, že spoléhal na moc Otce a Ducha svatého. Wayne Grudem vysvětluje (s. 539): „Mravní síla jeho božské podstaty byla jakousi ‚sítí‘, která by mu zabránila zhřešit... Ježíš však nebyl závislý na tom, aby mu tato síla jeho božské podstaty boj s pokušením usnadnila...“

Jak víte, Písmo někdy říká o Ježíši věci, které mohou platit jen o jedné z jeho podstat a ne o obou (Matouš 24:36). Pro Ježíšovu božskou podstatu nebylo možné, aby byl v pokušení nebo aby zhřešil, ale pro jeho lidskou podstatu to možné bylo. Nenechte se vyvést z rovnováhy skutečností, že tomu nikdy nemůžete beze zbytku porozumět. Raději se spolehněte na svědectví Písma: Ježíš byl skutečně pokoušen a nikdy nezhřešil. Tato dvě fakta znamenají, že chápe, čím procházíme, a že je schopen nám v pokušení přijít na pomoc (2:18).

Protože je Ježíš soucitný a bezhříšný velekněz, ...

Musíme se modlit.

„Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.“ „Trůn milosti“ je protimluv. Ve starověku byl trůn děsivým místem, kde sídlila svrchovaná moc a soud.

Když se člověk přiblížil k trůnu a král mu nepokynul žezlem, bylo po něm. Nikdo by si nešel k trůnu pro soucit, zvláště ne v nějaké maličkosti. Autor ale mluví o trůnu *milosti*. Dává nám jasně najevo, že u tohoto trůnu jsme *vítáni*. Odpovídá na čtyři otázky: (1) *Proč* bychom měli přistupovat k trůnu? (2) *Kdy* bychom měli přistupovat k trůnu? (3) *Jak* bychom měli přistupovat k trůnu? (4) *Co* můžeme čekat, když přistupujeme k trůnu?

1) *Proč* bychom měli přistupovat k trůnu?

K trůnu milosti bychom měli přistupovat, protože jsme slabí a protože na něm sedí náš soucitný velekněz.

K trůnu nepřicházíme proto, že bychom všechno v podstatě zvládali a potřebovali jen tak trochu poradit. Přicházíme, protože jsme slabí (4:15). Ježíš neřekl: „Beze mne si většinou poradíte docela dobře, tak mne zavolejte, jestli to bude potřeba.“ Řekl: „... beze mne nemůžete činit nic“ (Jan 15:5). A když přijdeme k trůnu milosti, nebude se nám kvůli našim slabostem posmívat nebo nás ponižovat. Přivítá nás, jako u sebe vítá otec své děti, aby je ochránil před nebezpečím.

2) *Kdy* bychom měli přistupovat k trůnu? K trůnu milosti bychom měli přistupovat, kdykoli potřebujeme pomoc.

Měli bychom přijít „v pravý čas“, což je *pořád!* Hlavní příčinou toho, že se nemodlíme, je to, že si neuvědomujeme, v jaké jsme nouzi. Myslíme si, že to zvládneme sami. Pána voláme, jenom když jde opravdu do tuhého. Ale ve skutečnosti na něm závisí každý náš nádech a výdech a každé naše jídlo, i když máme v mrazáku zásoby na měsíc. Nesmíme ustávat v modlitbách (1. Tesalonickým 5:17), protože nám všechno neustále

přerůstá přes hlavu. Modlit se znamená přiznat, že naše nouze není jen částečná. Je *naprostá!*

3) *Jak* bychom měli přistupovat k trůnu? K trůnu milosti bychom měli přistupovat přímo, s důvěrou ve svého velekněze.

Autor neříká: „Přistupte prostřednictvím svého kněze.“ Říká: „Přistupme...“ *My* – to znamená všichni věřící. Dr. Dwight Pentecost, jeden z mých profesorů v semináři, nám vyprávěl, jak byl jednou v Mexico City během svátku Neposkvrněného početí Panny Marie. Tisíce lidí stály ve frontě a čekaly na zpověď před jedinou zpovědnicí. Když odbilo poledne, vybelhal se z ní starý, shrbený kněz o dvou holích. Vtom před ním padla na kolena žena s několika dětmi a chytila ho za kotníky. Křičela a zapřísahala ho, aby ji zbavil jejího břemene. On ji ale jednou ze svých holí přetáhl přes hlavu a prošel davem. Byl to nesoucitný, slabý lidský kněz.

My díky Bohu nepotřebujeme jako prostředníka žádného lidského kněze, když přistupujeme k samotnému Božímu trůnu. Nemůžeme si dovolit k němu přistupovat na základě svých vlastních zásluh nebo své vlastní spravedlnosti. Můžeme však přistoupit *směle*, protože nám tento přístup získal svou krví náš velekněz Ježíš (Efezským 3:12). Naše smělost nestojí na tom, jak jsme byli hodní nebo jak pěkně se umíme modlit. Spurgeon poukázal na to, že Bůh naše nedostatky a nepovedené modlitby přehlédne stejně, jako milující rodič přehlíží chyby ve větách svého batolete. Dokonce, i když těžce zhřešíme, můžeme přistoupit,

abychom svůj hřích vyznali, a on nám vyčistí rány a začne je hojit, tak jako by rodič pečlivě vyčistil a ovázal zranění svého dítěte. A konečně:

4) Co můžeme čekat, když přistupujeme k trůnu? Milosrdenství, milost a pomoc v pravou chvíli.

Úžasné zaslíbení! Nedostaneme vynadáno, že něco potřebujeme. Neuslyšíme, že naše potřeba je příliš malicherná, než aby se s ní tak důležitý velekněz obtěžoval. Dočkáme se milosrdenství, milosti a pomoci. „Pomoc“ je technický námořnický pojem, který se jinak vyskytuje pouze ve Skutcích 27:17, kde označuje provazy, jimiž za bouře lodníci zpevnili trup lodi, aby se nerozpadl. S příslušným slovesem jsme se setkali již v Židům 2,18, kde vyjadřuje významový odstín rychlého přispění někomu, kdo volá o pomoc. Když se zdá, že se vám život v bouři rozpadá na kousky, volejte k našemu soucitnému veleknězi na trůnu milosti. Bude k vám milosrdný a ve své milosti vám pomůže.

Jaký je rozdíl mezi *milosrdenstvím* a *milostí*? Jejich významy se sice do jisté míry překrývají, ale *milosrdenství* vyjadřuje především Boží soucit s námi v naší bídě způsobené našimi hříchy, zatímco *milost* označuje jeho přízeň, v níž nám bez naší zásluhy odpouští hříchy, za které si ve skutečnosti zasloužíme jeho soud (Viz R. C. Trench, *Synonyms of the New Testament* [Eerdmans], s. 169-170.) Obě slova dohromady odrážejí dobrou zprávu, že v Kristu Bůh usmířil svět se sebou a nepočítá lidem jejich provinění (2K 5,19).

Všichni, kdo věří v Krista a jeho krev prolitou za jejich hříchy, mají u trůnu milosti přístup k Božímu neomezenému milosrdenství a nezasloužené přízni!

Závěr

Líbí se mi přirovnání Johna Pipera, že modlitba je naše příruční vysílačka, přes kterou žádáme o dodávky materiálu potřebného v duchovní válce, ve které bojujeme. Není to interkom, kterým bychom zavolali sekretářku, aby nám do kanceláře přinesla nějaké pití navíc. Jinými slovy, modlitba tu není pro naše pohodlí, ve kterém bychom zapomněli na věc božího království. Modlitba je naše polní vysílačka pro zajištění dodávek, které potřebujeme, když nejprve usilujeme o jeho království a jeho spravedlnost. Pokud jste v bitvě pod palbou, vydržte – držte se pevně svého vyznání, protože Ježíš je náš veliký velekněz. Pokud něco potřebujete, modlete se – přistupujte k trůnu milosti, aby se vám dostalo milosrdenství a milosti, která vám bude v boji posilou.

Otázky k diskuzi

1. Jak souvisí naše pochopení Kristovy osoby a jeho díla s vytrváním ve zkouškách?
2. Znamená Ježíšův soucit s našimi slabostmi, že by toleroval naše hříchy? Vysvětlete.
3. Někteří křesťané tvrdí, že jestli Ježíš nemohl zhřešit, nemohla být jeho pokušení skutečná. Je to tak? Proč ano, proč ne?

4. Pojem „trůn milosti“ odráží jemnou rovnováhu mezi uctívou bázňí před Bohem a tím, že nás Bůh přijímá. Rozeberte důsledky této rovnováhy.

BREXIT

Paul Garner

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Jsem nadšený Evropan. Evropa dala světu úžasné umění, literaturu, architekturu a hudbu. Právě zde se zrodila reformace a vědecká revoluce.

Osobně jsem s radostí navštívil mnoho evropských zemí – Francii, Holandsko, Německo, Španělsko, Polsko a Albánii. Dokonce se snažím naučit se základy polštiny!

A právě proto, že jsem nadšený Evropan, stojím za tím, aby Británie vystoupila z politického projektu, který se nazývá Evropská unie. EU byla pro Británii špatná a i pro zbytek Evropy je čím dál horší.

Celá řada politických argumentů se týká mnoha křesťanů i nekřesťanů. A podle mě existuje řada přesvědčivých důvodů EU opustit.

Nedemokratická

EU je v zásadě nedemokratická. Členové Rady EU jsou zbaveni demokratické vykazatelnosti. A přesto Rada navrhuje novou legislativu a má moc prosazovat závazné směrnice pro všechny členské státy.

Evropský parlament, domnělé demokratické fórum EU, je jen o něco málo víc než razítko, které nemá prakticky žádnou legislativní roli. A i kdyby ho bylo možné zreformovat, britští členové parlamentu by jakožto

menšina nebyli schopní zabránit tomu, aby byly prosazeny zákony, které by uškodily našim zájmům.

EU ubližuje naší národní suverenitě a ohrožuje naše historické svobody. Princip národů jako nezávislých entit má pevný biblický základ (Sk 17,26). A přece, Británie se od té doby, co se stala členem EU, vzdala svého rozhodovacího práva v oblasti ekonomiky, obchodu, státního zdravotnictví, dopravy, energetiky, bezpečnosti, justice a ochrany spotřebitele.

Asi 65 % zákonů, které byly ve Velké Británii prosazeny od roku 1993, mají svůj původ v EU nebo jí byly ovlivněny. Navíc, převládající justiční systém EU, který se od našeho vlastního obecného práva velmi liší, ohrožuje naše historické svobody, mezi které patří presumpce nevinny, *Habeas corpus* a právo na soud před porotou.

EU nás stojí značné částky a odporuje principům dobrého správcovství. V roce 2015 zaplatili britští daňoví poplatníci do rozpočtu EU 13 miliard liber (asi 455 miliard korun) – čistý příspěvek byl tedy asi 8,5 miliardy (288 miliard korun), čili 160 milionů (5,6 miliardy korun) každý týden.

Nehospodárná

Rozpočet EU je notoricky špatně spravovaný, plný podvodů a plýtvání. Peníze bychom mohli mnohem lépe investovat do našich vlastních priorit, jako je národní zdravotnictví, školy, bytová správa a veřejná doprava.

EU zdevastovala náš zemědělský a rybářský průmysl. Čtyřicet procent rozpočtu EU jde podle společné zemědělské politiky (Common

Agricultural Policy – CAP) na dotace zemědělcům. Británie však dostává jen devět procent rozpočtu CAP, i když má stejnou plochu obdělávatelné půdy jako Německo a více než Itálie.

Průměrná britská rodina kvůli CAP každý rok ztrácí stovky liber kvůli uměle vytvářeným vysokým cenám potravin, zatímco chudší země nemohou své potraviny do EU exportovat. Společná rybářská politika (Common Fisheries Policy – CFP) byla podobným způsobem katastrofická a vedla k masivnímu úbytku našich rybích obsádek, poškození životního prostředí, nehospodárné likvidaci ryb a zničení britských rybářských komunit.

EU nám brání v kontrole našich vlastních hranic. Ochrana národních hranic je biblickým nařízením (Nu 20,17; 21,22-23). A i tak se Británie vzdala autority kontrolovat imigraci z prostoru EU a jediné, co má pod kontrolou, je imigrace ze zemí mimo EU. To znamená, že nejsme schopní uplatňovat imigrační politiku, která by odpovídala našim národním zájmům.

Nespravedlivá

Jako nečlenové EU bychom byli schopni uplatňovat spravedlivější systém, který by byl založený na najímání lidí, jejichž schopnosti odpovídají našim potřebám. Už bychom nemuseli odmítat talentované lidi z oblastí mimo EU, zatímco všem občanům EU dáváme pracovní povolení automaticky.

Mnoho lidí se obává, co by se stalo, kdybychom hlasovali za vystoupení. Prouniální válečníci malují život mimo EU apokalyptickými

barvami a krmí strachy lidí děsivými příběhy. Dozvídáme se, že už bychom neměli žádný vliv. Přitom náš stávající vliv je do značné míry jen mytologický, zatímco nezávislá Británie by znovu získala své vlastní zástupce v orgánech, jako je World Trade Organisation (Světová obchodní organizace).

Slyšíme, že bychom přišli o tři miliony pracovních míst – což je absurdní tvrzení založené na předpokladu, že by v den našeho vystoupení náš export do EU klesl na nulu! Jiné znepokojuje tvrzení, že bychom sami nebyli schopni vyjednat příznivé obchodní podmínky, a to i přes fakt, že jsme nesmírně obchodně úspěšným národem a pátou největší světovou ekonomikou.

Skutečností je, že EU by po našem vystoupení chtěla pokračovat v obchodování s námi, jelikož jsme největším zákazníkem EU – větším než Čína a USA. Kromě toho, britský export do zbytku světa roste třikrát rychleji než náš export do EU. Bez pout EU bychom měli svobodu budovat se zbytkem světa silná obchodní spojení.

Riskantní

Se zůstáním v EU jsou spojena mnohá rizika. Je čím dál pravděpodobnější, že členství Turecka bude urychleno. A v tu chvíli bude mít do Británie volný přístup dalších 75 milionů lidí, včetně přístupu k jejímu trhu práce, veřejným službám a systému výhod.

Křehkost Eurozóny znamená, že další ekonomická krize může být hned za rohem, tak jako další požadavky na záchranné balíčky pro selhávající

ekonomiky. A jelikož se blíží referendum, nic nebude moci zastavit vůdce EU od toho, aby přišla s dalšími stupni politické a ekonomické integrace.

Samozřejmě, vystoupit z EU není všelék. Nevyřeší se tím nejzákladnější problémy naší země, které jsou svou podstatou duchovní, nikoliv politické či ekonomické. Koneckonců, tím, kdo určuje, zda národ bude prosperovat, je Bůh.

Nicméně, skutečností je, že jsme dostali jedinečnou a neopakovatelnou příležitost získat nezávislost na instituci, jejíž ustanovující principy, politika a postoje jdou proti našim zájmům.

I další občané EU mají obavy ohledně směřování EU a vzhlížejí k nám v naději, že se ujmeme vedení. 23. června můžeme historickým způsobem prorazit cestu pro ostatní!

Paul Garner pracuje pro *Biblical Creation Ministries* a je ředitelem *Evangelical Times*, ale zde píše jako soukromá osoba. Je dlouholetým členem *Campaign for an Independent Britain* (Kampaně za nezávislou Británií) a *Get Britain Out* (Británie vystupuje).

www.evangelical-times.org

... Z VELIKÉ LÁSKY, JÍŽ SI NÁS ZAMILOVAL (Ef 5,4)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Před námi je dnes výstup na jeden z nejvyšších vrcholů biblického učení – máme před sebou text, který mluví o veliké Boží lásce. Když mluvíme o Bohu, tak v Božím slově nacházíme tři podobné vrcholy – třikrát máme zapsáno o Bohu, že Bůh je něco – a to něco je podstatné jméno. Minulý týden jsme mluvili o bohatství Božího milosrdenství, o tom, že Bůh je milosrdný. Milosrdenství je Boží vlastnost. Ale v Novém zákoně se třikrát objevuje něco, co jde ještě o krok dál – Bůh je... ne nějaký, ale **něco!**

- ***Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.*** (J 4,24)
- ***...Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy.*** (1J 1,5)

S tím souvisí ještě jedno prohlášení, které se s tímto překrývá:

- ***Bůh je oheň stravující...*** (Žd 12,29)

Tato zásadní prohlášení nemluví jenom o tom, jaký Bůh je, ale ukazují, kým je, ukazují nám něco zásadního z Boží podstaty. Když říkáme, že Bůh je Duch, nemyslíme tím, že to je nějaký duch, ale říkáme tím, že nemá fyzické tělo, je cele duchovní bytostí. Proto může být všudypřítomný. Bůh je světlo a to je opakem temnoty. Tma v Písmu

představuje hřích, smrt, zlo, zatímco světlo představuje dobro, život, svatost. Když říkáme, že Bůh je světlo, mluvíme o tom, že je dokonalý. Dneska je před námi třetí vrchol této trojice.

- ***Bůh je láska...*** (1J 4,16)

To není jenom prosté prohlášení, že Bůh miluje, nejde jenom o to, že by láska byla jednou z jeho vlastností, ale láska je Boží přirozeností. Ale pozor! To není vyčerpávající charakteristika Boha. To, že Bůh je láska, není celá pravda o Bohu. To není něco, co by viselo jen tak ve vzduchu. Jsou zde další dvě prohlášení, která jsem řekl, a my je všechny musíme držet pohromadě. Jenom tak můžeme dostat obrázek Boží lásky, který odpovídá celému učení Bible. Když mluvíme o Boží lásce, vstupujeme skutečně na svatou půdu a potřebujeme hodně Boží milosti a moudrosti, potřebujeme vedení Ducha svatého, potřebujeme pokoru a bázeň před Bohem, abychom z Boží lásky neudělali něco, co Boží láska vůbec není. Arthur Pink napsal:

„Boží láska je obecně považována za jakousi přívětivou slabost, za takovou dobrotivou shovívavost. Je snižována na úroveň pouhého mdlého sentimentu, který se podobá lidské emoci.“

Dnes společně odkryjeme text, který je před námi a ukážeme si, co to je Boží láska, která je popisovaná na tomto místě. Co to znamená, když Pavel napsal, že si nás Bůh ze své velké lásky zamiloval? Chci, abychom dnes porozuměli tomu, co to znamená, že si nás Bůh v Kristu zamiloval, miluje nás a navěky nás bude milovat.

Ale musíme začít pěkně postupně.

Těžké učení o Boží lásce

Věřím, že se nezmýlím, když řeknu, že všichni křesťané věří, že Bůh je láska. Ale zásadní problém, se kterým se neustále setkávám, je, že tato jejich víra vychází především z jejich představ o tom, jaká by měla Boží láska být. Oddělují Boží lásku od ostatních Božích vlastností. Ale když nebudete brát ohled na Boží svrchovanost, svatost, na Boží hněv a Boží prozřetelnost, když nebudete počítat s Bohem, který je Osobou, tak vám skutečně zbyde něco jako mdlý sentimentální pocit, který je vydáván za lásku. Celé knihy mluví o právě takové lásce – to nejsou křesťanské knihy, ale lidské filozofie. Celý problém je jenom v tom, že nestaví na tom, co říká Boží slovo.

Boží láska je jednou z nejméně chápaných věcí, které se týkají Boha. Mnozí lidé svými myšlenkami, postavili kolem Boží lásky vysoký plot z ostnatého drátu, skrze který se ke skutečné Boží lásce vůbec nejde dostat. Americký kazatel D. A. Carson napsal knihu „Těžké učení o Boží lásce“, ve které vysvětluje mimo jiné důvody, proč je učení o Boží lásce těžké a potom vysvětluje, co to Boží láska je. A je to skutečně velmi zajímavé – těžké učení o Boží lásce – ne těžké učení o předurčení, ne těžké učení o Boží trojici (obojí je nepochybně těžké a to druhé je ve skutečnosti nepochopitelné), ale těžké učení o Boží lásce. Může být učení o Boží lásce těžké? Copak to není tak jednoduché? Copak nás Bůh nemiluje? Neříká to snad náš text? Pojďme se na to podívat trochu jinak.

Je celá řada prohlášení, špatných, nepravdivých prohlášení, která lidé o Boží lásce dělají – podívejme se na některá taková klišé: „Bůh miluje

člověka víc, než cokoliv jiného.“ Ne! Musíte vědět, že Bůh miluje něco jiného než člověka víc, než cokoliv dalšího – Bůh miluje svou slávu víc, než cokoliv jiného! Svou slávu nikomu nedá. Jiné klišé: „Bůh miluje všechny lidi stejně, stejným způsobem, se stejnou intenzitou.“ Další – to je velmi populární a nesmírně rozšířené: „Boží láska je vždycky nepodmíněná.“ To jsou asi nejrozšířenější klišé, která se týkají Boží lásky. Jde o naprosté nepochopení toho, co to je Boží láska. Jsou to falešná a špatná prohlášení, která ve světle Písma nedávají smysl. Podle pohledu lidí, kteří takové věci říkají, je Boží láska vždycky ke všem stejná, nikoho nediskriminuje, je sentimentální a je – a to je něco, co vám nikdo neřekne, ale co naprosto zřejmé – naprosto neúčinná. Bůh vás miluje, takže se spokojí s tím, že vás zanechá takového, jaký jste. Moji milí, toto je láska, která v každém zanechá pocit něčeho nasládle hřejivého, neurčitého a rozplizlého.

Chtěl bych vám položit tři otázky – nemusíte mi odpovídat, prosím. 1. Je Boží láska podmíněná nebo nepodmíněná? 2. Je Boží láska univerzální, všeobecná nebo je partikulární, konkrétní, individuální, specifická? 3. Je Boží láska ke všem stejná, nediskriminační nebo se liší, je tedy diskriminační? Než si začnete klepat na čelo a ptát se, jestli nemluví z cesty, podívejme se na několik veršů z Písma. Mějte přitom na paměti tyto tři otázky, které jsem vám položil. Přečtu několik textů z Písma a mým cílem je ukázat vám, že s Boží láskou to není ani zdaleka tak jednoduché, jak tvrdí mnohá klišé.

- *V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. (1J 4,10)*
- *...tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím. Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. Ale protože vás Hospodin miluje... (Dt 7,6-8)*

Když přišel za Ježíšem bohatý mladík s otázkou, jak může získat věčný život, Ježíš ho nakonec úplně odradil, protože mu dal tak tvrdé podmínky, že je mladík odmítl. Přesto čteme o tom, že na něj Ježíš s láskou pohleděl (Mk 10,21). To je přesně v kontextu toho, co říká Jan 3,16 – Bůh tak miloval svět...

- *Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. (Ř 5,8)*
- *Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává. (Ž 145,9)*

Vidíte, jaká je Boží láska? Jak veliká je tato láska? Ke komu se vztahuje? Podmíněná, nepodmíněná, univerzální, individuální, omezená, neomezená? Podívejte se ale nyní ještě na pár veršů – chci vytvořit problém ve vaší mysli a tak vám ukázat, že téma Boží lásky vůbec není jednoduché:

- *Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. **A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám mu to***

poznat. ... Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. (J 14,21.23)

- *Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. (J 15,10)*

To jsou zcela zjevné podmínky, které se týkají Boží lásky. Když splníte tyto podmínky, Bůh vás bude milovat. – To říká Ježíš!

- *Ale vy, milovaní ... uchovejte se v lásce Boží... (Ju 20-21)*

Komu je to řečeno? Milovaným, křesťanům. Křesťané se mají uchovávat v Boží lásce. To neplatí pro nevěřící! Oni se nemohou uchovávat v Boží lásce.

- *...neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; **ke všem, kdo tě volají**, jsi nejvyšší milosrdný. (Ž 86,5)*
- *Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí... (Ž 103,17)*

Doufám, že se mi podařilo pomocí těchto textů ukázat vám problém, který máme. Některé z těchto textů, jsou velmi nepodmíněné, ale jiné jsou velmi podmíněné. V některých vidíme Boží lásku, která se vztahuje ke všem bez rozdílu, zatímco v jiných se vztahuje jenom k některým. Mám ještě další otázku – miloval Pán Petra stejně, jako Jidáše? Miloval Bůh Kenaánce tak moc, jako miloval Izraelce? Nebo ještě jinak – miloval Bůh Jákoba stejným způsobem, jako miloval Ezaua? Co nám říká Písmo?

- *Jákoba jsem si zamiloval, Ezaua však [jsem nechal jít svou vlastní cestou? Ne!] Nenávidím. (Mal 1,2-3)*

Podívejte se od své Bible (Ř 9,13): Jákoba jsem si zamiloval, Ezaua jsem odmítl (E), zavrhl (B21), nenáviděl (KRAL, ČSP). Co se vám to snažím říct, milovaní? O co mi jde? Jde mi o to, abychom přemýšleli biblicky, abychom se na téma veliké Boží lásky, kterou si nás Bůh zamiloval, dívali očima Písma a nikoliv očima tohoto světa nebo očima vlastních zmatených pocitů. Vidíme, že Bible nám ukazuje celé spektrum Boží lásky – můžeme mluvit o různých úrovních, můžeme mluvit o různých způsobech nebo rovinách, ale budeme stále mluvit o tom jednom jediném – o Boží lásce. Ale máme-li tomu správně rozumět, musíme vzít všechny oddíly Písma, které mluví o Boží lásce, položit je vedle sebe a přijmout všechno, co o Boží lásce říkají. Pokud to takto budeme dělat, uvidíme, že učení o Boží lásce je skutečně obtížným, těžkým učním a každé jeho zjednodušení je pokroucením toho, co to znamená skutečná Boží láska a převrácením toho, kdo je tento Bůh, který tolik miluje. Možná můžete namítnout, že musíme porozumět tomu, co je to AGAPÉ, což se obvykle vykládá jako nepodmíněná Boží láska. Je to sice populární a rozšířený pohled, ale není založený na Písmu. Tímto slovem je popsána „láska“ Amnóna k jeho nevlastní sestře Tamar (2S 13). Bylo to v kontextu chťiče, žádosti, v kontextu znásilnění. A jsou jiná další místa:

- *Démas mě ... opustil, protože více miloval [AGAPAÓ] tento svět...* (2Tm 4,10)
- *Nemilujte [AGAPAÓ] svět ani to, co je ve světě.* (1J 2,15)

Potřebujeme nějakým způsobem smířit všechny ty texty, které jsme četli. To znamená, že musíme mluvit o Boží lásce v konkrétním kontextu

Bible. Potom uvidíme např. to, že je tady Boží láska – a je to vrchol veškeré lásky – která se týká osob Boží trojice. Všechna láska, kterou na světě najdete, je odvozená odtud. Jedná se především o lásku mezi Otcem a Synem (J 5,20 – Otec miluje Syna).

- *Ale svět má poznat, že miluji Otce a jednám, jak mi přikázal. (J 14,31)*

Je třeba také říci, že ne vždycky je to AGAPÉ. Můžeme mluvit také o Boží lásce, kterou Bůh ve své prozřetelnosti zaopatřuje celé stvoření. To úzce souvisí s milosrdenstvím, jak jsme o tom mluvili minule. Musíme vidět Boží lásku jako postoj, s nímž Bůh touží po spasení všeho stvoření. Je to postoj, který se liší od Jeho svrchované vůle, ve které se rozhodl, koho zachrání a koho nikoliv, ale ukazuje na to, že Bůh je dobrý, že Bůh je láska:

- *Což si libuji v smrti svévolníka? je výrok Panovníka Hospodina. Zdalipak nechci, aby se odvrátil od svých cest a byl živ? (Ez 18,23)*

Je tady také nepodmíněná láska ke svatým, k Božímu lidu, k těm, které Bůh vyvolil před stvořením světa. To je láska, kterou k nim Bůh měl od počátku, to láska, která vede ke spasení, která nikdy nepomíjí, neklade podmínky, je to láska, o které budeme mluvit za chvíli, je to láska, kterou jsme viděli v Ef 1:

- *Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny... (Ef 1,5)*

Viděli jsme ale také lásku, která klade nějaké podmínky Božím dětem. To je podmíněná láska, která je spojená se zaslíbením:

- *Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce... (J 15,10)*

- *...přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. (J 14,23)*

Je to zaslíbení požehnání a zvláštní lásky Božím dětem. Lot byl Božím dítětem, ale nezakoušel toto požehnání Boží lásky. Bůh ho miloval jako své dítě, proto ho vyvedl ze Sodomy a zachránil ho před soudem, ale Lot žil v kompromisech a v neposlušnosti a proto zakoušel mnoho Boží výchovy. Nic ho nemohlo oddělit od věčné Boží lásky, kterou má Bůh ke svým vyvoleným, ale tato láska se v jeho životě projevovala především v kázni a napomenutích, které od Boha dostával.

Mluvíme o různých aspektech Boží lásky, a musíme při tom dávat dobrý pozor na to, abychom se nedopustili nějakého nepatřičného rozdělení nebo rozdělování Boží lásky na nějaké oddělené části. Boží láska patří vždy k Bohu, a ten je jeden. Projevuje se k různým lidem různě, ale vždy se jedná o lásku samotného živého a svrchovaného Boha. Mohli bychom to shrnout tak, že řekneme – a toto je důležité a je potřeba, abyste si to zapamatovali, že **Bůh určitým způsobem miluje všechny lidi, a všemi způsoby, vši svou láskou miluje některé lidi.** Pojdme nyní do našeho textu v Efezským 2,4 a podívejme se na to, o jaké lásce mluví tento náš text.

Boží spasitelná, konkrétní a účinná láska

Tak doufám, že jsme si dostatečně ukázali, že přemýšlení o Boží lásce není vůbec ničím jednoduchým. Učení o Boží lásce je skutečně těžké.

- *Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. (Ef 2,4-5)*

V našem textu vidíme hned několik charakteristik Boží lásky. To první a nejdůležitější, co zde vidíme, je, že Boží láska ke svatým je:

Spasitelná

Z velké lásky nás Bůh zachránil. Ze své veliké lásky, jíž si nás zamiloval, nás probudil k životu, když jsme byli mrtví pro své hříchy. A apoštol tam na konec pátého verše dodává: Milostí jste spaseni! Moji milí, přesně toto znamená spasení z milosti. Byli jste mrtví, ale Bůh, který si vás zamiloval před stvořením světa, se dávno rozhodl, že vás nenechá v hříchu a ve smrti, ale obživí vás, probudí vás spolu s Kristem, dá vám nově se narodit z Ducha svatého. Přesně o tom mluví náš text.

Vzhledem k člověku mrtvému ve svých hříších právě tady vidíme skutečný vrchol Boží lásky. Bůh nám prokázal svou lásku, když jsme ještě byli hříšní. Jak jí prokázal? Poslal svého Syna, aby se stal obětí smíření za naše hříchy. Boží láska je původcem našeho spasení. Je to Boží láska, která je zde pro všechny, které Bůh vyvolil dávno před stvořením světa, zamiloval si je ještě dříve, než stvořil tento svět.

- *Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. (Ef 5,2)*

Tady je Boží láska, která vede ke spasení. To není Boží láska, která by směřovala ke všem lidem bez rozdílu, ale je to Boží láska, která je velmi,

velmi výběrová. Je přesně v tom kontextu, který jsme zmiňovali před chvílí – Jákoba jsem si zamiloval, Ezaua nenávidím.

- *Ještě se jí [Rebece] nenarodily a nemohly učinit nic dobrého ani zlého. Aby však zůstalo v platnosti Boží vyvolení, o kterém bylo předem rozhodnuto a které nezávisí na skutcích, nýbrž na tom, kdo povolává, bylo jí hned řečeno, že starší bude sloužit mladšímu. (Ř 9,11-12)*

Tady máme Boží lásku, která není závislá na předmětu lásku, ale na tom, kdo miluje. Na žádném z těch, které Bůh vyvolil a které si zamiloval před stvořením světa, není nic, čím by se zasloužil o Boží lásku – je to cele a jenom Boží rozhodnutí milovat, je to Boží přirozenost a tou přirozeností je láska. Toto je láska, která vede a dovádí hříšníka ke spasení. Podívejte se do našeho textu – když jsme byli mrtví pro své hříchy! Nemohli jsme pro své spasení udělat vůbec nic, a přece jsme byli probuzeni spolu s Kristem. Proč? Z veliké lásky, již si nás Bůh zamiloval! Je to Boží láska, která probouzí hříšníky z duchovní smrti, která je vysvobozuje z otroctví světu, ďáblu, hříchu, z otročení žádostem těla a žádostem mysli, z prázdného způsobu života.

Někdy žasneme nad tím, když slyšíme, že Bůh nenáviděl Ezaua, ale, milování, to je naprosto přirozené. Bůh nenávidí hřích a nemůže vystát svévolníky. Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravdosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu (Ř 1,18). My musíme žasnout nad tím, že si Bůh zamiloval Jákoba! To je něco, co je skutečně překvapující, to je šokující. Copak nebyl Jákob Ezauův bratr? Podívejte se na jeho život! Není tady nic, proč by měl být milováníhodný!

A přece si ho Bůh zamiloval. Ze stejné veliké lásky, ze které si zamiloval i vás. Žasněte nad tím a vzdejte Bohu chválu za Jeho velikou dobrotu, milost a lásku. Boží láska, kterou vidíme v našem textu, je také velmi:

Konkrétní

Podívejte se do 4. a 5. verše. Nemluví se tu o Boží lásce, která by byla všeobecná, neomezená, která by směřovala úplně ke každému člověku. Nic takového. Boží láska je velmi specifická, individuální a naprosto konkrétní. Směřuje ke zcela konkrétním lidem – k těm, kteří jsou v Kristu. **Určitá láskou Bůh miluje všechny lidi, ale veškerou svou láskou miluje jenom určité lidi.**

- *Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval... (Ef 5,25)*
- *Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. (Mt 1,21)*

Při Památce Páně si připomínáme Pánova slova:

- *Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za **mnohé** na odpuštění hříchů. (Mt 26,28)*

Vykupující Boží láska není nekonkrétní, není neosobní, není neúčinná. Tato láska vede ke spasení – spasení je přímým důsledkem Boží lásky. Koho Bůh miluje svou věčnou, nepodmíněnou a konkrétní láskou, toho také zachraňuje. Zachraňující Boží láska se nespokojí s tím, že nechá člověka ve stejném stavu, v jakém se nacházel dosud, ale probouzí hříšníka k životu. Není neosobní, ale jedná v životech konkrétních lidí. Ježíš říká:

- *Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně. (J 6,37)*

To je dílo Boží lásky v životech konkrétních jednotlivců. To není nějaký nahodilý Boží stav, to není nějaký Boží rozmar, nebo dokonce nějaký chvilkový pocit. Bůh miloval – a to znamená, že Bůh dal! Dal svého Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Ale také dal svému Synu – všechny, které mu slíbil před stvořením světa, všechny, jejichž jména jsou zapsána v knize života. Tady čteme o Boží lásce, která se liší od Božího milosrdného a láskyplného postoje, se kterým Bůh touží po spasení člověka. To je Boží postoj, který říká, že Pán:

- *...má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. (2Pt 3,9)*

Ale tedy čteme totéž, co se dělo, když apoštolové kázali evangelium a volali lidi k pokání a k víře. Když lidé slyšeli jejich zvěst:

- *...radovali se a velebili slovo Páně; ti pak, kteří byli vyvoleni k věčnému životu, uvěřili. (Sk 13,48)*

To je ohromné dílo veliké Boží lásky, kterou si nás Bůh zamiloval. To je dílo veliké Boží lásky v konkrétních jednotlivcích. Tato láska je:

Účinná

Náš text nám říká, že přímým důsledkem zachraňující Boží lásky je spasení. Asi by nás to nemělo překvapovat, ale musím to zdůraznit, protože dnes se můžete setkat s tím, že lidé, křesťané a dokonce i kazatelé mluví o tom, že Boží láska závisí do velké míry na vás. Už jsme si vysvětlili, že na některých místech Bůh mluví o zcela specifické lásce,

která je podmíněná a jejímž výsledkem není spasení nebo nespasení, ale požehnání nebo Boží výchova a kázeň. Ale když to lidé zaměňují, tak docházejí k tomu, že Boží láska je sama o sobě naprosto bezzubá a neúčinná. Podle takových názorů nemůže Boží láska udělat nic podstatného v životě člověka. Ale to je přímým protikladu k tomu, co říká náš text, který tvrdí, že Boží láska jedná a přenáší hříšníka ze smrti do života, z temnoty do světla, z otroctví hříchu do služby spravedlnosti. Tady je láska, která nezůstává bez ovoce, ale která vede k záchraně člověka. Není bezmocná, ale je mocná. Je to láska, o které Pavel na jiném místě napsal, že nás, křesťany, má cele ve své moci (2K 5,14). Boží láska vás drží, a jestliže se vás jednou zmocnila, už vás nikdy nepustí.

- *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? (Ř 8,32)*

Jestliže jste v Kristu, jste nové stvoření, jste Boží děti, jste ovce, které znají svého pastýře, On vás zná jménem, volá vás jménem a jedná ve vašem životě. Už pro vás není žádného odsouzení (Ř 8,1). Už jste přešli ze smrti do života (J 5,24). Už jste zakusili, jak je Bůh dobrý (1Pt 2,3). Bůh si vás zamiloval svou věčnou láskou, odvěkou láskou (Jr 31,3) a nic vás od Jeho lásky nemůže odloučit.

- *Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,38-39)*

To nás přivádí k samotnému závěru a tento závěr musí být naprosto osobní:

Jde o tebe!

Mluvíme o veliké Boží lásce, kterou si Bůh zamiloval... Koho? Nás! Bůh si nás zamiloval. Chci, abyste to pochopili – vy, kteří patříte Kristu – Boží slovo, Bůh sám o vás říká, že si vás zamiloval svou velikou láskou. Vaším úkolem je spočinout v této Boží lásce. To není břemeno, to není úkol, který nás má tížit, to není něco, co by nás mělo zamáčknot do země. To je ta nejkrásnější věc, to je ta nejúžasnější zpráva, kterou můžeme slyšet. Bůh si nás zamiloval. A to znamená jediné – poslouchejte, co říká – to je Boží slovo:

- *Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu. (Ž 13,5)*

Bůh si vás zamiloval a chce, abyste věděli, že jste tím nejvzácnějším klenotem, který má. Nikoho na celém světě nemiluje tolik, jako své děti, jako vás. V nikom nemá větší zalíbení než v těch, které ze své veliké lásky probudil k životu spolu s Kristem. I když se ve své pečující lásce stará o celé stvoření, největší pozornost upíná právě na vás. Zamiloval si vás – každého z vás konkrétně, naprosto jedinečně, každého individuálně. Jeho láska k vám tady byla před stvořením tohoto světa, Jeho láska k vám poslala Jeho vlastního Syna, aby se stal smírnou obětí právě za vaše hříchy, Jeho láska k vám vás probudila k životu, když jste ještě byli mrtví ve svých vinách a hříších, Jeho láska k vám vás nyní drží ve své moci a Jeho láska k vám vás s jistotou dovede až do cíle víry, k oslavenému a

vzkříšenému tělu a k věčnému životu v Boží blízkosti. Moji milí, existuje lepší zpráva, kterou byste mohli dneska ráno slyšet?

Ale Boží láska tady není jenom pro ty, kteří jsou v Kristu – viděli jsme, že to je právě Boží láska, která každého člověka na tomto světě volá k pokání a k víře v Ježíše Krista. A to je moje zpráva pro ty z vás, kteří ještě nejste věřící, stejně tak i pro ty z vás, kteří pochybujete o své víře – možná kvůli svému hříchu, který nechcete opustit, možná kvůli své slabosti. Bůh vás volá – a je to volání Jeho lásky – čiňte pokání a věřte evangeliu. Vyznejte své hříchy Bohu, vyznejte mu svou nevěru a prostě Ho odpuštění a slitování. Proč byste měli ještě jen další den zůstat ve své nevěře a zatvrzelosti? Proč byste měli být byt jeden jediný další den bez Boží lásky, která proměňuje životy hříšníků? Vždyť:

- *Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. (1Tm 1,15)*
- *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)*

Už není čas dál zůstat ve své nevěře, ve své zatvrzelosti, v nevyznaných hříších. Nyní je čas milosti, dnes je den pokání. Volejte k Bohu, milí přátelé.

Vy, kdo mu patříte, radujte se v Jeho lásce a vy, kdo mu vzdorujete, opusťte svůj vzdor, litujte svých hříchů a věřte v Ježíše. Tak i vy spočinete v Jeho lásce.

PŘEHODNOCENÍ REFORMACE

Cameron Buettel a Jeremiah Johnson

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Přesně před dvěma lety, když se římsko-katolická církev připravovala na volbu svého současného papeže, uveřejnil GTY blog několik článků od Johna MacArthura, které odhalovaly hereze katolické církve. Volba papeže dominovala koloběhu zpráv a veřejných rozprav, a tak jsme chtěli pomoci našim čtenářům pochopit pravou podstatu katolické církve a jejich doktrinálních odlišností. Jak asi tušíte, tato řada článků se setkala s velkým odporem. Překvapivě však většina kritiky nepřišla od katolických apologetiků, ale od evangelikálů. Mnoho mužů a žen sympatizujících s katolickou církví, včetně některých se značným vlivem v evangelikálních kruzích, kritizovali pevný biblický postoj, který jsme zaujali, a přáli si, abychom byli vstřícnější a smířlivější.

Ekumenismus není samozřejmě ničím novým. Satan pořád pracuje tak, aby smíchal pravdu s omylem, a nadšený společný boj evangelikálů a katolíků je jen jedním z příkladů. Ale z nějakého důvodu obliba této absurdní doktrinální směsice v posledních dvou desetiletích roste.

Evangelikálové a katolíci dohromady?

Důležitým počinem byl vznik dokumentu Evangelikálové a katolíci spolu (ECT) v roce 1994. Toto neslučitelné spojení byla v základě smlouva

mezi evangelikály a katolíky ohledně jejich ujednání o různých sociálních otázkách. Ale velká část dvaceti pěti stránkového dokumentu se týká potvrzování doktrinálních podobností, ne sdílených společenských úmyslů.

Výsledkem bylo překrytí několika důležitých doktrinálních rozdílů a zamlžení odlišností dvou velmi nepodobných náhledů na ospravedlnění - tedy doktrínu o tom, jak může člověk dojít k usmíření s Bohem.

Asi nejhorší je, že součástí ECT se stala dohoda, že ustanou evangelizační snahy mezi evangelikály a katolíky. Pod nadpisem ‚Svědčíme pospolu‘ se v ní říká: „Vzhledem k velkému počtu nekřesťanů ve světě a velikosti našeho společného evangelizačního úkolu není teologicky legitimní ani prozíravé, aby jedna křesťanská komunita využívala zdroje k obracení aktivních stoupenců jiné křesťanské komunity na víru.“ Ve skutečnosti došlo podpisem ECT k odsouhlasení, že není třeba dojít k jednotě ohledně pravých prostředků ospravedlnění, naopak - oba prostředky vedou ke spasení. Existuje pro satana lepší způsob jak odříznout miliony z dosahu evangelia?

V proslulém rozhovoru zvaném „Neslučitelné rozdíly“ vysvětlil John MacArthur po boku Dr. R. C. Sproula a Dr. D. Jamese Kennedyho biblické problémy s ECT takto:

„Abych si vypůjčil jazyk apoštola Pavla, každý pokus o samospravedlnost, nehledě na to, jak je vznešený, nehledě na to, jak často se používá slovo Bůh a zda ho prezentuje teolog, každé úsilí o samospravedlnost označuje Pavel ve Filipským 3 jako skybalon. Použil to

nejbarvitější slovo. Lze ho přeložit jako odpad, nejpřesnějším překladem je hnůj... A to, co zde máte, je celý systém postavený na skybalon. Nemůžete přece přijmout takový systém. Nemůžete ho přijmout a jednoduše říct: „No, oni mluví o Ježíši a mluví o Bohu a mluví o víře a o milosti a my je musíme přijmout. A když je nepřijmeme, porušujeme jednotu těla a nejsme milostiví k ostatním učedníkům.“ To je děsivé neporozumění podstatě ospravedlnění vírou a pouze vírou.“

Co se týče prostředků ospravedlnění, prostě neexistuje způsob, jak biblicky přemostit obrovskou propast mezi evangelikálním a katolickým učením. Z katolického pohledu je vlastně takové partnerství odsouzení hodné.

Od Tridentu se nic nezměnilo

Jako reakci na ustavičnou kritiku ze strany reformátorů, zformoval Řím svou vlastní protireformaci a doufal, že tím znovu získá autoritu, kterou ztratil. Jedním z klíčových aspektů jejich reakce byl Tridentický koncil svolaný papežem Pavlem III roku 1545 do roku 1563. Trident byl pro Řím příležitostí objasnit a kodifikovat své dogma, obzvláště ohledně spasení a dalších doktrín, které byly pod palbou reformátorů. V tomto ohledu je Trident jedním z nejvlivnějších a nejdůležitějších koncilů v dějinách katolické církve.

Stručně řečeno, Tridentický koncil vyslovil kletbu na každý velký aspekt soteriologie, který vyučovali reformátoři. Konkrétně popírá ospravedlnění pouze vírou:

„Pokud někdo prohlašuje, že hříšník dochází ospravedlnění jen vírou, a to takovým způsobem, že k získání milosti ospravedlnění není ničeho dalšího třeba a že není v žádném smyslu nezbytné, aby se na ni připravil hnutím své vlastní vůle, ať je anathema. (Kánon IX)

Podle katolické teologie „anathema“ znamená exkomunikaci a vyloučení hříšníka z řad věrných. Římsko-katolická teologie proto uvaluje kletbu exkomunikace a odsouzení na každého, kdo káže nebo věří, že jste spaseni pouze milostí skrze víru pouze v Ježíše.

Trident jistě nebyl ovlivněn postmoderními filozofy. Velmi jasně se vyslovili pro odmítnutí evangelia, které znovuzrození křesťané milují a kterého si váží:

„Pokud někdo prohlašuje, že obdrženou milost nelze udržet a také pěstovat před Bohem skrze dobré skutky, ale že zmíněné skutky jsou pouhým ovocem a znakem obdrženého ospravedlnění, a ne příčinou rostoucího spasení, ať je proklet. (Kánon XXIV)

Trident proklel každou ústřední doktrínu reformátorů. A nehledě na současné římské pokusy o prorůstání olivových větví do evangelikální církve, doktríny ustanovené v Tridentu zavazují stále všechny katolíky.

Rozum stranou kvůli jednotě

Roger Olson je jeden z mnoha evangelikálních akademiků, který zapřel rozum a doktrinální demarkační čáry, aby podpořil sjednocování mezi katolíky a evangelikály.

Olsonova postmoderní dvojaká řeč odhaluje chudou logiku jeho pohledu. Na jedné straně připouští, že Tridentský koncil odsoudil

základní protestantské doktríny reformátorů coby odporné hereze.¹ Také připouští, že učení Tridentského koncilu jsou stále závazná pro všechny katolíky a odmítnutí kteréhokoliv z nich znamená odmítnutí katolictví a odpadnutí od jejich náboženství.²

Bez ohledu na svůj vlastní úsudek však prohlašuje, že hranice mezi katolictvím a protestantstvím jsou stále „ohebnější a povolnější.“³ Těší se „na den, kdy se katolíci a protestanté budou těšit z plné jednoty a společenství.“⁴ To je jasně v rozporu s principem vyloučeného sporu. Pokud se odmítnutí Tridentského koncilu rovná odmítnutí katolické víry, pak je nemožné, aby se katolíci a protestanté „těšili z plné jednoty“. Proklejete-li své hosty, bude kolem ekumenického táborového ohně znít podivná Kumbaya (křesťanská píseň, která se stala jakousi folkovou klasikou, pozn. překl.). Jediný způsob, jak se mohou katolíci a protestanté sblížit, je ten, že jedna nebo obě skupiny zavrhnou svoji víru.

Olsonovy nesrovnalosti nejsou tak překvapivé - v klíčových teologických otázkách se přiklání na liberální stranu. Ale daleko znepokojivější je chování známého reformovaného teologa J. I. Packera. Packer napsal některé skutečně skvělé práce ohledně křesťanské soteriologie. Jeho kniha *Knowing God* (Znát Boha) je právem ceněna

¹ Roger E. Olson, *The Story of Christian Theology: Twenty Centuries of Tradition and Reform* (Příběh křesťanské teologie: Dvacet století tradice a reformy) (Downers Grove, Illinois: Intervarsity Press, 1999) 444.

² *Ibid.*, 445.

³ *Ibid.*, 598.

⁴ *Ibid.*, 599

biblicky založenými křesťany po celém světě. Packer má obrovské pochopení základních doktrín prosazovaných reformátory - spasení pouze milostí, jen skrze víru, jen v Krista, jen Písmo, jen pro Boží slávu. Jeho kratší práce, Evangelizace a Boží svrchovanost, je užitečným a jasným svědectvím, že doktríny milosti v žádném případě neuhašují horlivou evangelizaci.

Ve světle Packerovy zdravé a pevně reformované teologie je jeho podpis na dokumentu ECT znepokojivý. Představa, že odložil takové vzácné a slavné biblické pravdy stranou kvůli jednotě, která tyto pravdy podkopává, je stěží uvěřitelná.

Roger Olson a J. I. Packer jsou jen dva příklady vlivných teologů, kteří by měli vědět lépe než všichni ostatní, že vzhledem k římsko-katolickému dogmatu neexistuje žádný způsob, jak usmířit katolicismus a protestantismus. A přesto se připojují k mnohým dalším ve snaze, která podřezává pravé spásné evangelium, které prohlašují.

Minout misijní pole

Žijeme v době obrovského kompromisu poháněného postmoderní verzí tolerance. Zpochybňovat základní soteriologické rozdíly mezi katolicismem a evangelikalismem kvůli povrchní jednotě je bláhovost.

John MacArthur před dvaceti lety varoval církve před stavěním ekumenické jednoty nad doktrinální celistvost. Jeho slova jsou i dnes stejně pronikavá:

V době tolerance jako je tato, bude falešné učení vždy oplakávat netoleranci, bude vždy říkat, že způsobujete rozdělení, nemáte lásku, jste

nezdvořilí... protože přežije jen tehdy, když nebude zkoumáno. A tak volá proti každé netoleranci. Křičí proti každé zkoušce, zkoumání, prý jen „pojďme se navzájem obejmout, pojďme se milovat, nechme to všechno za sebou.“ Falešná doktrína volá po jednotě nejhlasitěji. A naslouchejte bedlivě, když slyšíte volání po jednotě, protože se může jednat o převlek falešné doktríny, která se chystá k vám proniknout. A pokud máme kdy následovat 1. Tesalonickým 5 a všechno pečlivě zkoumat, pak tehdy, když někdo křičí: „jednota, láska a přijetí.“⁵

Církev musí být statečná a zřetelná při odhalování herezí katolické církve. Musíme chránit stádo před ekumenickými pokusy o sblížení, před katolíky, kteří se pokoušejí navrhnout, abychom všichni hráli za jeden tým.

Navíc, musí to být konáno z touhy zasáhnout obrovské misijní pole, které vidíme přímo z našeho prahu. Ve skutečnosti není možná žádné jiné misijní pole zralejší na duchovní žeň než katolická církev.

Člověk se nemůže než divit, kolik zmatků se šíří evangelikální církví díky ekumenické kapitulaci jejich vůdců. Kolik lidí, kteří vzhlížejí k J. I. Packerovi a jemu podobným, zavrholo myšlenku, že by vydali svědectví katolíkům, protože jejich teologičtí mentoři byli ochotní zavěsit se do Říma coby spolupracovníka na velkém pověření? Běda nám, pokud dovolíme, aby to uhasilo naše nadšení získávat katolíky pro Krista.

⁵ <http://www.gty.org/resources/sermons/GTY54/>

VZHŮRU K NEBESŮM (21)

Elizabeth Prentissová

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Dne 30. května.

Arnošt vyzval mne, abych šla s ním navštívit jednu z jeho nemocných, jak často činívá, když bývá klidnější hladina naší domácnosti. Cítíme oba, ježto můžeme ze svých prostředků tak málo poskytnout, jako svou výsadu neskrblit službou a laskavými slovy, jak jen možno. Protože pokládala jsem za určité, že půjdeme navštívit nějakou starou chudou ženu, vzala jsem s sebou několik balíčků čaje a cukru, čímž mne Zuzana Greenová hojně vždycky zásobuje, a přibrala jsem láhev své vlastní malinové šťávy, která, jak jsem shledala, nikdy nepřichází nevhod starým lidem. Arnošt zavezl mne ke dveřím bohatě vyhlížejícího domu, a dle svého obyčeje mlčky pomáhal mi slézt s vozu.

„To je nepochybně někdo ze služebnictva, jež jdeme navštívit,“ pomyslila jsem si sama u sebe, „avšak jsem překvapena, že mne sem vede. Rodině to nemusí být vhod.“

Než jsem se nadála, shledala jsem se být uvedena ke krásné, zářící mladé dámě, která seděla ve své houpací židli jako královna na trůně v pokoji plném vkusných okras, květin a ptáků. K tomu odešla jsem z domu, jak jsem právě byla, když mne Arnošt zavolal, a toto „byla“ míní zcela prosté bavlněné šaty, ve kterých jsem právě spravovala punčochy

po celé ráno. Myslím, že by světice nestarala se o takové věci, avšak já jsem tak učinila, a na okamžik zůstala jsem stát jako hromádka neštěstí, v rukou plno prostě udělaných balíčků, a v tváři všecka v plamenech.

„Moje paní, slečno Cliffordová,“ slyšela jsem říci Arnošta, a potom zastihla jsem zvláštní, rozpačitý pohled v jejích očích, který pravil tak jasně, jak to slova nedovedou:

„Co mi přineslo toto stvořeníčko?“

„Prosím za odpuštění, slečno Cliffordová,“ řekla jsem, pokládajíc za nejlepší povědět právě čestnou pravdu, „domnívala jsem se, že mne doktor vzal na návštěvu k nějaké z jeho stařenek, a proto přinesla jsem vám trochu čaje a cukru, a láhev malinové šťávy!“

„Jak rozkošné to!“ zvolala ona. „To vskutku mám potěšení setkat se konečně s pravou lidskou bytostí! Proč nenadělala jste trochu strnulých strojených řečí, místo abyste pověděla pouhou, čistou pravdu? Prohlašuji, že mám v úmyslu přijmout všecko, co jste mi přinesla, právě pro zajímavost té věci.“

To mne uklidnilo, a zapomněla jsem vše o svých šatech pojednou.

„Vidím, že jste právě taková, jak se pan doktor chlubil,“ pokračovala. „Avšak nikdy dříve nechtěl vzít vás s sebou na návštěvu ke mně.“

„Myslím, že vám pověděl, proč nemohu já přijít k vám?“

„Abych pověděla pravdu, nemluví se mnou nikdy o svých nemocných, leč-li se domnívá, že bych jim mohla prospět.“

„Mohu říci, že se nezdám být tolik mrzákem,“ pravila, „avšak jsem jím, upoutána jsouc na tuto židli. Je tomu již šest měsíců, co nemohu unést svou vlastní váhu těla na svých nohách.“

Viděla jsem potom, že, ačkoliv její tváře byly jasné a plny zdravé barvy, její ruce byly jemné a průsvitné. Avšak jakou podívanou poskytovala sedíc zde ve své vznešené kráse obklopena takovým pozadím listů, květin a uměleckých předmětů!

„Řekla jsem doktorovi nedávno, že život není nic jiného, než pouhý klam, humbug, a on řekl mi, že mi přinese prostředek proti takovému falešnému názoru, až příště přijde; a vy jste tedy, jak se domnívám, onen prostředek,“ pokračovala. „Nuže začněte! Jsem připravena vzít několik dávek.“

Mohla jsem se jen zasmát, pokoušejíc se probodnout očima Arnošta, který seděl přehlížeje nějaké noviny, patrně jsa zaujat jejich obsahem.

„Ó,“ zvolala, kynouc významně svou hlavou, „věděla jsem, že budete souhlasit se mnou.“

„Souhlasit s vámi, nazývající život klamem!“ zvolala jsem nyní hezky pobouřena. „Ani smrt není větší skutečností!“

„Nezakusila jsem ještě smrti,“ pravila vážněji, „ale zakusila jsem dvacet pět let života a znám všecko o něm. Obsahuje jídlo, pití, spánek, zívání. Obsahuje otázky, co budu nosit na sobě, kam půjdu, jak zbavím se dlouhé chvíle? Říká: „Jak se máte? Jak se má váš muž? Jak se mají vaše děti?“ Myslí si: „Nyní zeptala jsem se všechny obvyklé otázky a nemám ani dost málo starosti o to, jaká může být odpověď na ně.“

„To může být názor některých lidí,“ odpověděla jsem, „na př. těch, kteří se jen chtějí bavit. Avšak naproti tomu je pojmán zcela odlišně jinými. Některým se nezdá ničím jiným, než hloupým, beznadějným zápasem s chudobou a obtížemi; a tento celý názor mohl by být změněn při nich, kdyby ti, kteří nevědí, co činit, aby se zbavili dlouhé chvíle, strávili svůj nadbytečný volný čas tím, že by činili tento zápas méně krutým.“

„Ano, slyšela jsem takovou nauku; a svého času pokoušela jsem se být dobročinnou. Sesbírala jsem asi tucet špinavých ubožátek s ulice a předsevzala jsem si odít je a vyučovat. Mohla jsem však zrovna tak dobře pokusit se učit židle ve svém pokoji. Mimo to celý dům bylo třeba větrat, když odešli; matinka pohřešovala dvě lžičky a vidličku a byla vůbec velmi pohoršena celou věcí. Potom dala jsem se do pletení punčošek pro malé děti, avšak tyto zaujaly pouze moje ruce, a moje hlava cítila se zrovna tak prázdnou jako dříve. Matka vzala mne na cesty, jak vždy činila, když jsem začala mít vrtochy, a to mne povyrazilo na čas. Avšak potom pokračovalo vše starou cestou. Zaháněla jsem dlouhou chvíli jisté části dne měněním svých šatů a oblékáním svých skvostů — je skutečně veliká věc mít ve zvyku nosit nějaké ozdoby; potom večer mohlo se jít do opery nebo do divadla, nebo do jiného místa zábavy, po čemž mohlo se zaspát všecko až do bílého rána a tak zabít zas den. Byla jsem vedena k takovému věcem po celý svůj život, a tak ovšem zevšedněly a byly tak prázdné a mělké, jak jen možno. Kdybych se byla narodila poněkud dříve v historii světa, byla bych šla do kláštera, avšak tento druh věcí vyšel nyní z módy.“

„Nejlepší klášter pro ženu,“ řekla jsem, „je okruh jejího vlastního domova. Zde může hledat své povolání a vést své boje, a zde může učit se znát skutečnost a vážnost života.“

„Br!“ zvolala. „Odpusťte, můj výraz; neboť znám několik z nejkrásnějších dívek, které usadily se jako vdané ženy a strávily všechny svůj čas ošetřováním dětí! Považte, jak malicherné to zaměstnání!“

„Není-li to více než strávit život oblékáním se, jízdou po procházkách, tancem a tomu podobnými věcmi?“

„Ovšem že je. Měla jsem přítelkyni, která zářila jako hvězda ve společnosti. Vdala se a měla čtyři děti tak rychle za sebou, jak jen bylo možno.“

Nuže, jaký byl toho důsledek? Ztratila svou krásu, svou duševní sílu a nadšení, ztratila mládí a ztratila své zdraví. Jediné pozemské věci, o nichž mohla ještě mluvit, byly, jak rostou zoubky, o výživě dětí a o spále!“

Usmála jsem se této přemrštěnosti a ohlédla jsem se, abych viděla, co myslí Arnošt o takovéto řeči. Avšak ten zatím zmizel.

„Protože jste mluvila zcela otevřeně ke mně, věduoc, že jsem ženou a matkou, dovolte mi, abych vám odpověděla také tak otevřeně,“ začala jsem.

„Ó, mluvte jen otevřeně pro všechno na světě! Jsem všecka nemocna a unavena tím, že se mi dostává pravdy zaobalené v červenou bavlnku, napuštěnou vůní levandulovou.“

„Pak dovolte mi říci, že, když mluvíte s pohrdáním o povolání matky, činíte neúctu nejen matce, která zrodila vás, ale i Pánu Ježíši samému,“

který zvolil být zrozen z ženy, a aby mu bylo slouženo od ní v době bezmocného dětství.“

Slečna Cliffordová byla poněkud zaražena.

„Jak jste hrozná ve své přímosti!“ pravila. „Je zřejmé, že pro vás za každou cenu život není vsutku klamem.“

Vzpomněla jsem si na své miláčky — na Arnošta, na své dívky, na matinku a Jakuba; a vzpomněla jsem na svou lásku k nim a na jejich ke mně. A vzpomněla jsem si na Toho, který sám dává důvod k takovým radostem, jako je tato. Můj obličej byl asi ozářen touto myšlenkou, neboť ztratila posměšný onen tón, jehož užívala dříve a tázala se se skutečnou vážností:

„Copak je to, co vy znáte, a co já neznám, co vás činí tak spokojenou, kdežto já jsem tak nespokojená?“

Váhala jsem z počátku cítit, co jsem ještě nikdy před tím necítila, jak jsem skutečně nevědomá, jak neschopna vést jiné. Potom jsem odpověděla:

„Snad potřebujete znát Boha, znát Krista?“

Hleděla rozrušeně a unaveně. Odešla jsem tedy učinivši dříve slib na její žádost, že ji navštívím zase. Nalezla jsem Arnošta právě k odjezdu připraveného a pověděla jsem mu, co se přihodilo. Vyslechl mne dle svého obyčeje mlčky, kdežto já jsem si přála, aby pověděl, mluvila-li jsem moudře a dobře.

Dne 1. června

Šla jsem opět na návštěvu ke slečně Cliffordové a vzala jsem matku s sebou. Slečna Cliffordová zamilovala se do ní pojednou.

„Ó,“ pravila jednou popatřivši do její drahé, milé tváře, „nikdo mi nepotřebuje říci, že jste dobrá a laskavá. Avšak já se trochu bojím dobrých lidí. Představuji si, že mne budou kritizovat ustavičně a očekávat, že je budu následovat v jejich dokonalosti.“

„Dokonalost nevyžaduje dokonalost,“ byla odpověď matčina. „Dala bych se raději soudit andělem, než člověkem.“ Potom pomaloučku a velice obratně přivedla ji matinka k tomu, že mírnila o sobě a o stavu svého zdraví. Je sirotek a žije v tomto velikém, nádherném domě sama se svým služebnictvem. Dokud nebyla stavem svého zdraví odvedena stranou, žila ve světě a z něho. Nyní je vězněm, a vězňové mají kdy přemýšlet.

„Sedím zde,“ pravila, „po celý dlouhý den. Nikdy jsem nemilovala být doma, nebo číst, a ruční práce naprosto nenávidím. Skutečně pak nedovedu ani šít.“

„Některá taková malá ženská práce může vám zkrátit několik dlouhých hodin těchto dlouhých dnů,“ pravila matka. „Není možno číst ustavičně.“

„Však přišla mne navštívit jedna dáma, nějaká paní Goodhnerová, jedna vašeho druhu, jak soudím, a ta kázala mi zcela dlouhou řeč o vyplnění času. Řekla, že se mi dostalo zvláštního pokynu od Prozřetelnosti, a že je mi třeba věnovat se cele náboženství. Začala jsem se zrovna zajímat trochu o vyšívání, avšak ona mne odstrašila od toho. Avšak nemohu snést tak hrozně dobrých lidí s tváří na míli dlouhou.“

Maminka pohnula ji, aby se dala do límce, nebo co to bylo, ukazovala jí jak držet jehlu, jak podložit vzorek, a obě dvě byly tak zaujaty v to vše, že jsem měla kdy prohlédnout si některé z krásných věcí, jichž byl pokoj plný.

„Mějte vždy na očích účel svého života!“ slyšela jsem posléze promluvit matku, „a tyto malé drobnosti poddají se samy sebou.“

„Avšak já nemám žádného účelu,“ namítala slečna Cliffordova, „leda protlouci se nějak těmito nudnými dny. Dříve než jsem byla zachváčena nemocí, mým hlavním předmětem bylo činit se přitažlivou lidem, s nimiž jsem se setkávala. A nejlepší cestou k tomu bylo strojit se slušně a hledět, abych vypadala co nejlépe.“

„Domnívám se,“ pravila matka, „že by většina dívek mohla o sobě říci totéž. Mají vrozenou touhu líbit se a berou to, o čem domnívají se, že je nejkratší a nejsnadnější cesta k takovému cíli. To nevyžaduje žádného nadání, žádné výchovy, žádného přemýšlení strojit se nádherně; mladá osoba nejjednoduššího smýšlení, nejlehkomyslnější dovede to předpokládajíc, že má dost peněz. Ti pak, kteří nemohou vynaložit peníze, utrácejí za tím účelem hrozně drahocenný čas. Dělají plány, stříhají, strojí, párají a ozdobují, až se mohou objevit ve společnosti, vypadajíce bezvadně jako každý jiný. Nemyslí na nic, nemluví o ničem, než jak toto dá se upravit dle módy, jak ono okrášlit; a vlasů pak užívá Satan zvlášť, jako své zamilované sítě, a chytá je do ní po všecky dny jejich života.“

„Avšak já jsem nikdy nestříhala, ani nikdy neozdobovala,“ pravila slečna Cliffordová.

„Ano, protože jste měla na to, aby to jiní udělali za vás. Avšak přiznáváte, že jste strávila značnou část strojením se, protože jste se domýšlela, že je to nejpohodlnější cesta, abyste se učinila přitažlivou. Avšak z toho nenásleduje, že nejpohodlnější cesta je nejlepší cesta, a někdy nejdelší oklika je nejkratší cesta k domovu.“ „Skutečně?“

„Nuže, představme si mladou dámu, žijící ve světě, jak říkáte, že jste sama žila. Nikdy nezaměstnávala se vážně nějakým předmětem ani na půl hodinky svého života. Zrodila se v určitém proudu a dala se mu unést, kam on jen chtěl. Avšak posléze nějaká okolnost přiměla ji k tomu, aby se zastavila, rozhlédla kolem a přemýšlela. Shledává, že je ve světě vážných, důležitých účinků. Vidí, že nemůže žít v něm, že nebylo míněno, aby žila v něm provždy, a že její celá budoucnost záleží na tom, co je, a nikoliv na tom, čím se zdá být. Začíná obracet se po nějakém plánu života a tento vede...“

„Plán života?“ přerušila ji slečna Cliffordová. „Nikdy jsem neslyšela o takové věci.“

„Přece byste se však zasmála architektovi, který máje postavit nějakou pěknou budovu, počal by pracovat v ní ledabylým způsobem, klada cihlu zde, kámen tam, přidáváje do toho slámu a kousky dříví, přišly-li by mu do ruky; a když by byl tázán, k jaké práci se odhodlal, a jaký způsob stavby zamýšlí provést, kdyby odpověděl, že nemá plánu, ale že myslí, že z toho něco vyjde.“ Slečna Cliffordová neodpověděla. Seděla podpírajíc si

rukou hlavu, dívala se snivě před sebe – opravdu, krásný to, avšak neuvědomělý obraz. Sama pak počala jsem také nahlížet, ač jsem vskutku ráda chtěla mít co nejvíce ze života, že neučinila jsem to dle určitých pravidel nebo nějak rozumně.

Máme v úmyslu zůstat na zkoušku ve městě na toto léto. Arnošt dosud nechtěl slyšet o mých výpočtech, jaká by byla úspora. Vždy říkal, že z toho něco se vyklube na konec, ale úspora z toho nebude. Však nyní nemáme malého nemluvnátka; malý Raymund je silné, zdravé dítě, a Una patrně se má dobře, a peníze se tak pomálu scházejí a tak rychle rozplývají. Co nepohodlí trpíme venku, o tom dala by se napsat kniha, a zde máme svůj vlastní dům. Nebudu mít zapotřebí odlučovat se od Arnošta a budu mít volný čas věnovat se dvěma velmi zajímavým lidem, kteří musí zůstat ve městě po celý rok, ať se děje, co děje. Mám na mysli drahou paní Campbellovou a slečnu Cliffordovou, které obě mne přitahují k sobě, ač každá z tak rozdílného důvodu.

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349